
ЖИТНОЗЕРНО

КН. 7—8

ГОДИНА ДЕВЕТА

1935

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

* * *	Божествени и човѣшки идеи.
Боянъ Боевъ	Слизане и възлизане на народитѣ.
2.	Едно сравнение.
Д-ръ Е. Р. Коевъ	Народъ и творчество.
Ииж. Р. Н.	Радиостезията.
* * *	Ржцетѣ на Оливеръ Лоджъ и Хенрихъ Фордъ.
Учительтъ говори:	Учительтъ.
Изъ „Живото Слово“.	
Притчи и приказки:	Чудната сѣмка.
Изъ нашия животъ—	Б. Боевъ: При езерото „Балдеръ — Дару“.
Здраве, Сила и Животъ:	Жизнерадостъта и вдѣхновението.
Д. Антонова	— Изгрѣвъ. Изворъ (стихотворения).
Ст.	— Листопадъ (стихотворение).
Милканъ	— Загадъчни явления.
Вести и Книгописъ.	
Le Maître parle:	L'Esprit.

S O M M A I R E

* * *	Les idées divines et les idées humaines.
Boïan Boëv	Déclin et ascension des peuples.
G.	Une comparaison.
Dr. El. R. Cohen	Nation et création.
Ing. R. N.	La Radiosthésie.
* * *	Les mains d'Oliver Lodge et de Henri Ford.
Le Maître parle:	Le Maître.
De la „parole vivante“.	
Contes et paraboles:	La semence merveilleuse.
De notre vie: B. Boëv	Près du lac „Balder-Darou.“
Santé, force et vie.	La joie de vivre; l'inspiration.
D. Antonova	Le lever du soleil. La source (vers).
St.	La chute des feuilles (vers).
Milcant	Phénomènes énigmatiques.
Nouvelles et livres nouveaux.	
Le Maître parle:	L'Esprit.

ЖИТНО ЗЪРНО

Год. IX

Кн. 7—8

БОЖЕСТВЕНИ И ЧОВЪШКИ ИДЕИ

Идеята, която организира хората въ колективни единици—семейства, общества, държави — е чисто биологична идея. Животът е който организира хората. Тамъ дето има животъ, има организиране: организира се живото, организиратъ се биологични единици—сжщества. Не може да се организиратъ частитъ на една машина или на единъ апаратъ. Тѣ могатъ само да се съчетаятъ и сглобятъ. Механизмитъ, въ противовѣсъ на живитъ сжщества, не сж резултатъ на единъ органически процесъ, тѣ сж резултатъ на механично съпоставяне и сглобяване. Веднѣжъ направени, тѣ си оставатъ такива, каквито сж—не могатъ по-нататкъ ни да растатъ, ни да се развиватъ. Обществата, народитъ не сж механизми, защото възникватъ, растатъ и се развиватъ по чисто биологични закони. И щомъ известни човѣшки организации започнатъ да се разпадатъ, това показва, че животътъ ги е напусналъ, и че тѣ сж навлѣзли въ единъ механиченъ процесъ.

Ето защо, когато говоримъ за организиране, винаги подразбираме животъ. И ако животътъ функционира правилно, правилно върви и процесътъ на организирането. Като всѣки жизненъ процесъ, и организирането си има свой и з р а з ъ. У човѣка изразъ на правилното организиране, това е здравето и силата, хармоничнитъ, уравновѣсени чувства и правата мисль. Това сж естествени мѣрки, съ които си служи живата Природа, за да установи какъ върви процеса на организиране, както у отдѣлния човѣкъ, така и въ обществата.

Изхождайки отъ тѣзи основни мѣрки, може да се каже, че у съвременния човѣкъ, у съвременнитъ общества, този процесъ не върви нормално. Многобройнитъ болести, които терзаятъ човѣчеството, краткотрайността на живота — ако се взематъ 120 години за предѣлна възраст на единъ дълготраенъ човѣшки животъ—растящитъ страдания, научно-материалистичната и религиозно-догматична мисль, които спъватъ развитието на човѣчеството — това сж все данни, които потвърждаватъ горното твърдение.

А при това положение на нѣщата, човѣшкиятъ животъ не може да се развива правилно. Докато не се създадатъ условия за съхраняване на човѣшкото здраве и сила, за канализиране на човѣшкиятъ чувства и за регулиране на човѣшката мисль, желаното отъ всички подобрене на живота нѣма да настѣпи. Това подобрене не е единъ външенъ, механиченъ процесъ—то не засѣга само материалнитъ условия и физическото сжществуване на човѣка, както нѣкои мислятъ; то за-

сѣга и неговия душевенъ животъ — неговата емоционална и мисловна сфери. И тъкмо въ тѣзи три посоки работи едновременно разумниятъ свѣтъ, който ръководи развитието на човѣчеството. Голѣмитѣ страдания, които преживѣватъ хората днесъ, сж резултатъ отъ онази планомѣрна работа, която извършва този възвишенъ свѣтъ за канализиране, преди всичко, на човѣшкитѣ чувства. Само следъ като чувствата на човѣка бждатъ канализирани, тѣ могатъ да се впрегнатъ на работа за целитѣ на една по-висока култура, която предстои да се развие на земята — културата на Любовта и Братството между народитѣ.

А Любовта, споредъ насъ, не е за болни хора. Тя е за абсолютно здрави, силни човѣци. Любовта не е за хора съ изопачени чувства, за хора съ неовладѣни страсти. Тя е за хора, които чувствуватъ правилно. Любовта не е за невѣжи хора. Тя е за най-умнитѣ, най-мъдритѣ хора въ свѣта. Защото само умниятъ, мъдриятъ човѣкъ може да обича. Невѣжиятъ — никога!

Ето защо хора, които не сж минали презъ вѣрата, която е само потокъ къмъ знание, и не сж придобили знание, което е потокъ къмъ любовта, не сж подготвени да влѣзатъ въ условията на новата култура.

Човѣчеството, въ общи черти, е минало циклически презъ три вида култури — култури, въ които то е развивало своята сила и здраве, своята мускулна и динамическа мощъ. Остатъкъ отъ тѣзи култури е милитаризмътъ. Култури, въ които то е развило своето сърце, своитѣ чувства, своята вѣра. Отъ тия епохи сж остатъци обреднитѣ религии, въ всичкитѣ имъ степени и форми. Най-сетне култури — като западно-европейската — въ които човѣчеството е развивало своя интелектъ, своя природенъ и технически умъ. И тия култури оставятъ своитѣ излишъци въ видъ на теории, научно-философски направления и гр.

Тѣзи именно човѣшки образования, тѣзи натрупвания, тѣзи излишъци отъ единъ нормално функциониращъ на времето си животъ, който е ималъ за целъ да организира човѣшкия умъ, човѣшкото сърце и човѣшката воля, днесъ сплватъ правилния процесъ на живота, който вѣчно е организиралъ и вѣчно ще организира все нови и нови форми.

Така напримѣръ, въ съвременното общество хората сж се раздѣлили въ социално и економическо отношение на класи, въ политическо отношение на партии, въ научно отношение на школи, а въ религиозно отношение на различни вѣроизповѣдания. Въ основата на тази диференциация има нѣщо природно, но има и много човѣшки примѣси, на които се дължатъ всички вражди, всички борби и стѣлкновения.

Въ религиозно отношение, да речемъ, въ последно време хората се дѣлятъ на два голѣми лагера — вѣрующи и безвѣрници или безбожници. Това, обаче, сж условни дѣления — по отношение на една система отъ човѣшки вѣрвания и възгледи, по отношение на човѣшки институти. Отъ гледище на природата, и набожни и безбожници вършатъ едно и сѣщо — и едниѣ ядатъ и другитѣ ядатъ, и едниѣ дишатъ и другитѣ дишатъ, и едниѣ чувствуватъ и другитѣ чувствуватъ, и едниѣ мислятъ и другитѣ мислятъ. Но не само това, и въ морално

отношение тия две категории хора по нищо съществено не се различават — тѣ си служатъ съ едни и същи методи, съ едни и същи похвати. Така запримѣръ и вѣрующи и безвѣрници еднакво си служатъ съ насилието. Може първитѣ и по 20 пѣти на день да произнасятъ името Божие, а вторитѣ по 20 пѣти на день да го хулятъ, но по съзнание тѣзи хора коренно не се различаватъ.

Изобщо, една обективна мѣрка, единъ сигуренъ критерий за установяване на това, кой е религиозенъ въ истинска смисъл на думата и кой не, днешнитѣ хора нѣматъ. Тѣ преценяватъ религиознитѣ възгледи на хората по отношение на една официално установена система отъ вѣрвания, по отношение на единъ официално установенъ култъ. Същото би могло да се каже и за социалнитѣ, политически, идеологични и др. дѣлежи.

Всичкитѣ тия дѣлежи и борби се дължатъ на вторични човѣшки идеи, които отпосле сж влѣзли въ свѣта. Въ живота, обаче, има нѣкои основни, божествени идеи, които сж въ абсолютна хармония помежду си, които никога не биха могли да дойдатъ въ стѣлкновение едни съ други защото то би значило, самъ животътъ да влѣзе въ стѣлкновение съ себе си. Тѣзи идеи вѣчно сж се проявявали и вѣчно ще се проявяватъ. Съ тѣзи идеи човѣкъ се ражда. Ето защо, тѣхъ трѣбва да поддържа човѣкъ преди всичко и надъ всичко. Всички други идеи, които отпосле е възприелъ — било по силата на своята принадлежностъ къмъ една срѣда, било по силата на едно масово внушение, било по лични, материални съображения — сж все човѣшки идеи. Каквито и да бждатъ тѣ, както и да се кичатъ, съ каквото и патосъ да се проповѣдватъ, тѣ сж временни, преходни. Тѣ сж оная „паница леща“ за която, споредъ библейския разказъ, Исавъ продалъ на братъ си Якова своето първородство — онова, съ което е билъ роденъ. И всѣки човѣкъ, който е продалъ своитѣ божествени идеи, съ които е роденъ, зарадъ временни, човѣшки идеи, е изгубилъ своето „първородство“ — изгубилъ е своето божествено наследство, условията за едно правилно развитие, при което единствено могатъ да се организиратъ неговиятъ умъ, сърце и воля. Той е изгубилъ, следователно, здравето си и силата си, обилието и благородството на своитѣ чувства и свѣтлината на своята мисълъ. А това сж свещенни, божествени идеи, които човѣкъ нивга не трѣбва да напуша.

Да бжде здравъ и силенъ, да чувствува правилно и да мисли право — ето основното, къмъ което човѣкъ трѣбва да се стреми. Защото здравето е нѣщо божествено, мисълта, която прониква въ ума на човѣка е нѣщо божествено, чувствата, които проникватъ въ сърцата на хората сж нѣщо божествено, силата, съ която хората разполагатъ въ дадения моментъ е нѣщо божествено.

Оня неправиленъ начинъ, по който човѣкъ използва своитѣ сили, чувства и мисли — това е човѣшката страна на нѣщата. Ето защо, задачата на човѣка е да пази капитала на своята сила, да пази чистотата и равновѣсието на своитѣ чувства, да пази чистотата и свѣтлината на своята мисълъ.

Следователно, всички хора днесъ и най-вече ония, които сж призвани да бждатъ обществени строители, трѣбва да иматъ ясно разли-

чаване за онова, което е божествено, първично въ живота и онѣзи идеи, които отпосле сж влѣзли, за да изпълнятъ една временна задача. Всички неуспѣхи, всички страдания и бедствия — и лични и колективни — се дължатъ на онова раздвоение у хората между божественото, което винаги е истински актуално и човѣшкото, което често е обременено съ неджзитѣ на миналото.

Ето защо, днесъ повече отъ всѣкога се изисква отъ ония, които градятъ общественя животъ, будно съзнание, широко и всестранно схващане на ония проблеми, които животътъ слага за разрешаване. Тѣ трѣбва да иматъ предъ видъ не частнитѣ възгледи и интереси на отдѣлни обществени групировки, не формални изисквания на отдѣлни институции, които искатъ да запазятъ по външенъ пжтъ своя авторитетъ и обществено положение. Тѣ трѣбва да иматъ предъ видъ цѣлокупното съзнание на единъ народъ — цѣлокупното му обществено-политическо и правно съзнание, цѣлокупното му религиозно съзнание. Спратъ ли се на външни, традиционни форми, подържани само отъ известенъ брой хора, заразятъ ли се отъ тѣхната ревностъ да пазятъ тия форми съ всички срѣдства, тогава ще се създаде пакостното предупреждение, че всички, които не подържатъ, поне формално, възгледитѣ на това малцинство, сж противъ държава, противъ общество, противъ религия.

Държавата, обаче, не е едно малцинство. Държавата е изразъ на единъ народъ. Тя е форма, въ която животътъ и съзнанието на този народъ функциониратъ и се проявяватъ. Истинската държава трѣбва да бжде изразъ на цѣлокупното съзнание на единъ народъ. И тогава формитѣ на държавенъ животъ, въ който туй цѣлокупно съзнание се излива, ще бждатъ живи, пластични, способни за прогресъ и развитие. Тѣ ще бждатъ родени отъ душата на този народъ.

Едно трѣбва да се помни — въ цѣлокупното съзнание на единъ народъ, а не въ временнитѣ форми, които могатъ да бждатъ копирани и отвънъ, функциониратъ и се стремятъ къмъ проява ония първични божествени идеи, които организиратъ отвжтре неговото битие.

И само ония държавници сж мждри, само ония държавници сж истински служители на своя народъ, които се вслушватъ не въ частнитѣ интереси на отдѣлни съсловия, организации и институти, а въ говорана цѣлокупното народно съзнание.

Боянъ Боевъ

Слизане и възлизане на народитѣ

За да имаме едно правилно отношение къмъ живота и за да работимъ целесъобразно и съзнателно въ него, трѣбва да разбираме епохата, въ която живѣемъ, трѣбва да знаемъ точката, до ноято е стигнало човѣчеството въ своето развитие, трѣбва да знаемъ, кое отъ това, което днесъ човѣчеството притежава, принадлежи на умиращото минало и кое на раждащото се бждеше, и трѣбва да подкрепимъ последното. А това става чрезъ хвърляне по-дълбокъ погледъ върху законитѣ на развитието.

Ако се вземъ въ историческия развой на човѣчеството, най-първо ще видимъ голѣмъ хаосъ: раситѣ и културитѣ сж се смѣнявали една следъ друга повидимому като че ли безъ никакъвъ планъ. Още въ дълбока древность е съществувала знаменитата атлантска култура на мѣстото на сегашния Атлантически океанъ. Кжде остана тя? Макаръ и да има вече събрани много данни за нейното съществуване, но центърътъ на дейността ѝ е изчезналъ подъ вълнитѣ на океана. Въ сегашна Северна и Южна Америка живѣятъ полукултурни туземни племена червенокожи, обаче разкопкитѣ въ Перу, Мексико и другаде доказватъ, че тамъ е имало въ дълбокото минало велики цивилизации, които сж строили голѣми храмове, паметници и пр., чиито развалини виждаме днесъ. По сжщия законъ сж угаснали културитѣ на древния Китай, Индия, Персия, Египетъ, Асирия, Вавилонъ, Гърция и Римъ. Нѣкой би могълъ да каже, че и днесъ виждаме въ тия страни известна култура. Да, но тая култура е купена отъ вънъ, тя е пренесена отъ западно-европейскитѣ страни, но творчество, което излиза отъ гения на народната душа, тамъ нѣмаме днесъ, както е имало въ миналото.

Защо е ставало всичко това? Кои сж причинитѣ? Нѣкой може да мисли, че всичко това е ставало случайно. Но тамъ, дето нѣкой вижда случайность, другъ вижда действието на строго опредѣлени закони. И намирането на законитѣ за слизането и възлизането на народитѣ е отъ голѣмо значение, понеже хвърля свѣтлина върху единъ въпросъ, който има голѣма важность и въ съвременния животъ: тогазъ тоя народъ, тая култура, която се съобрази съ тия закони, може да се предпази отъ ненормално слизане и израждане и ще може да намѣри сигурния пжтъ къмъ възходъ и цвѣтежъ. Въ настоящето искамъ да кажа нѣколко думи върху най-важнитѣ закони за слизането и възлизането на народитѣ.

Но преди това нека хвърлимъ погледъ върху вътрешния смисълъ на еволюцията. Ще представлява въ сжщность еволюцията? Трѣбва да знаемъ, че материалната страна на битието не изчерпва живота. Той си има и една вътрешна, духовна страна. И въ сжщность последната дирижира процеситѣ на живота. Който е следилъ най-новитѣ изследвания въ разнитѣ области, той знае, че по чисто наученъ пжтъ всѣки може да дойде днесъ до това по-дълбоко разбиране на живота, както немскиятъ естественикъ и философъ Дришъ, английскиятъ физикъ Оливеръ Лоджъ, немскиятъ ботаникъ Райнке, немскиятъ биологъ Августъ Паули и пр.

Ако искаме въ най-общи черти да скицираме вътрешната страна на еволюционния процес, трѣбва да кажемъ, че еволюцията представлява все по-голѣмо разкриване на Духа чрезъ хилядитѣ форми, презъ които минава. Както всички култури сж плодъ на човѣшкия духъ, тъй изобщо всички форми на великата еволюционна стълба сж плодъ отъ дейността изобщо на Духа. Духътъ работи чрезъ формитѣ и винаги преминава къмъ все по-горни и по-свършени форми, за да може да се изяви чрезъ тѣхъ съ по-голѣма пълнота. Въ това и се състои великиятъ пжтъ на усъвършенствуването. Отъ начало Духътъ работи върху формитѣ на минералното царство, но тѣ не сж достатѣчни годни, за да го разкриятъ въ пълнота. Тогазъ той твори по-свършени форми: растителнитѣ. Чрезъ тѣхъ той изявява нови страни на своето естество. После преминава къмъ животинскитѣ форми, и следъ това къмъ човѣшката форма. Формитѣ сж важни въ това отношение, защото чрезъ тѣхъ се изявяватъ, разкриватъ силитѣ на Духа. Напримѣръ, човѣшката мисль не може да се прояви чрезъ мозъка на една муха. Ето защо разумната природа винаги гради, строи, усъвършенствува външнитѣ форми и вътрешния строежъ на организмитѣ.

Нѣкои се стремятъ да обяснятъ еволюционния процесъ чрезъ механични причини, — главно съ естествения подборъ и борбата за съществуване, обаче все повече и повече биолозитѣ днесъ приематъ психоломаркизма, споредъ който главниятъ факторъ за еволюционния процесъ е отъ психиченъ характеръ. Защото има много факти въ съвременната биология, които не могатъ да се обяснятъ отъ механично гледище.

Кои сж по-конкретно, по-специално казано причинитѣ за слизането на народитѣ отъ свѣтовната сцена, за тѣхното израждане? Главнитѣ причини сж две, но разбира се, въ края на краищата, тѣ сж въ сжщностъ една причина, — има вътрешна връзка между тѣхъ.

Първата причина за слизането и възлизането народитѣ е следната:

Отклонението отъ законитѣ на развитието, отъ природнитѣ и божественитѣ закони води къмъ израждане. Ето защо всѣки народъ, общество или култура, която си служи съ неправди, насилия и пр., непременно поема нанадолния пжтъ на израждането. Примѣри имаме много: атлантската раса загина. когато престжпленията, нарушенията на правдата въ нея стигнаха до голѣми размѣри. Египтянитѣ упражняваха голѣми насилия върху робитѣ и върху околнитѣ завоювани племена и народи, и това не можеше да не докара тѣхното израждане и упадѣкъ. Сжщото вършеха и асирийцитѣ, вавилонцитѣ и пр.

Нѣкой би могълъ да запита: Какъ се обяснява, че пжтътъ на неправдитѣ, насилията и пр. непременно води къмъ израждане на дадено общество, култура, народъ или раса. Причината на това се крие въ следното: Както всѣки индивидъ, тъй и всѣко общество или народъ получава животворни сили отъ Божествения свѣтъ. Но когато индивидътъ, обществото или народътъ се отклони отъ правилния пжтъ чрезъ неправди, насилия и пр., то вече има преграда между него и божествения свѣтъ, става вече невъзприемчивъ къмъ енергиитѣ, които идатъ отгоре, и това именно причинява израждането.

Всѣка култура на миналото, която е загинала, загинала е единствено поради погрѣшкитѣ си, поради неразумния си животъ, поради нарушение на вѣчнитѣ закони на битието.

Втората причина за слизането и възлизането на народитѣ се състои въ следното:

Всѣка година тревитѣ се обновяватъ, дърветата обновяватъ своитѣ листа; всѣки день човѣкъ обновява материята на своето тѣло, и за нѣколко години материята на цѣлото тѣло е съвсемъ друга. Обновява се всѣки день и лицето на земята. Планинитѣ се измиватъ и рушатъ, и материалитѣ имъ запълватъ низкитѣ мѣста и морскитѣ дълбочини. Всѣки день незабелѣзано се обновява земното лице, и следъ вѣкове картината на земната кора е вече съвсемъ друга. Обнова виждаме и въ слънчевитѣ системи. И тѣ се разрушаватъ, загиватъ и отново се възраждатъ, както птицата Фениксъ отъ пепелѣта си.

Нека да разгледаме по-дълбокитѣ причини за обновата въ природата; това може да се направи нагледно чрезъ следнитѣ аналогии:

Когато слушаме радио-концертъ отъ Берлинъ или Виена, то какво е станало? Радиовълнитѣ отъ Берлинъ или Виена проникватъ въздуха на всѣкъде, и ние ако не слушаме, то е защото нѣмаме възприемателъ. Щомъ туримъ радиоприемателенъ апаратъ, антена, то веднага почваме да възприемаме тия радиовълни. Но и преди възприемането тѣ проникватъ въздуха. Значи това сжщото пространство, което е завзето отъ въздуха, е завзето и отъ много други нѣща, — именно отъ радиовълни отъ всевъзможенъ характеръ.

Но има и нѣщо друго: напоследъкъ много опити по телепатия доказаха, че е възможно пренасянето на човѣшката мисль отъ едно съзнание на друго направо чрезъ тѣй нареченитѣ мислителни вълни. Такъвъ бѣше напимѣръ опитътъ между Берлинъ и Виена миналата година, после опитътъ между Англия и Америка пакъ наскоро и т. н. Предаваха не само мисли, но даже и чъртежи, рисунки, които комисията въ Виена е държала въ своето съзнание. Тия чъртежи бѣха възпроизведени въ сжщото време отъ комисията въ Берлинъ. Виенскитѣ и Берлинскитѣ чъртежи поразяватъ съ своето сходство.

Значи пространството е проникнато не само отъ радиовълнитѣ на музиката, но и отъ мислителни вълни и отъ всевъзможни други видове вълни. А мислителнитѣ вълни сж вече отъ психиченъ характеръ. Това показва, че пространството е живо, че то е проникнато отъ нѣщо психическо. Това се отнася не само за земното пространство, но и за космичното пространство, за междוזвездното пространство, понеже цѣлиятъ всемиръ е населенъ.

Ето защо, не е безразлично, де се намира земята и цѣлата слънчева система въ даденъ моментъ. И понеже цѣлата слънчева система съ голѣма бързина съ всичкитѣ си планети се движи къмъ опредѣлени съзвездия, то тя винаги навлиза въ все по-нови и нови космични пространства, и поради това естествнно е, че подпада въ все по-нови влияния. Това е една отъ причинитѣ за новитѣ елементи, които постоянно се вливатъ въ живота.

Има едно друго обстоятелство отъ не по-малка важность:

Ние често сме свикнали да употребяваме тукъ на земята изразитѣ „горе“ и „долу“, но по отношение на космичното пространство това нѣма смисълъ. Тамъ нѣма „горе“ и „долу“. Обаче космичното пространство, вселената, не е на всѣкъде еднакво устроена. Нѣкъде се намиратъ по-благоприятни условия, нѣкъде по-неблагоприятни. Нѣкъде енер-

гии тѣ сж отъ по-нисшъ характеръ, материята е по-гѣста, по-груба, по-необработена, и сжществата сж на по-долна степенъ на развитие: А въ други мѣста на космичното пространство енергии тѣ сж отъ по-високъ характеръ, материята по-обработена и сжществата по-напреднали. Именно въ това отношение първия видъ области на космичното пространство можемъ да наречемъ съ еднѣ условенъ езикъ „долу“, а втория видъ области — „горе“. Това сж чисто условни изрази. И ако нѣкое небесно тѣло се движи изъ космичното пространство, то въ тоя смисълъ можемъ да кажемъ, че то има низходящо или възходящо движение, споредъ това къмъ областъ отъ какъвъ характеръ се движи. Това добива голѣма важность, като имаме предъ видъ думитѣ на Учителя, казани напоследъкъ, че земята и цѣлата слънчева система досега сж имали низходяще движение, т. е. сж „слизали“, а сега започватъ своето възходяще движение, т. е. се „изкачватъ“ въ все по-високи и по-високи сфери. А това ще окаже голѣмо влияние върху цѣлокупната култура външна и вътрешна въ всички области на живота.

Тая е една отъ причинитѣ за обновата, която настѣпва и ще настѣпи съ още по-силенъ темпъ въ близко бждеще въ всички области на човѣшкия животъ.

Тоя въпросъ има и друга още по-дълбока страна:

Всѣка епоха представлява ново откровение отъ свѣта на Абсолютното, отъ Първичната Причина. Отъ свѣта на Абсолютното постоянно се вливатъ въ проявения животъ нови сили, нови идеи, нови потици. Ето защо всѣки новъ день е нѣщо съвсемъ ново въ цѣлата вѣчность. И понеже казаното се отнася за цѣлокупното битие, то можемъ да кажемъ, че всѣко цвѣте, всѣки слънчевъ лжчъ, всѣко сжщество, всѣки човѣкъ ни говори днесъ нѣщо съвсемъ ново, което вчера не ни е говорилъ. Въ всѣко сжщество днесъ присжтствува това, което вчера не е присжтствувало. Ето защо, и неговото влияние върху насъ ще бжде днесъ съвсемъ друго.

Сжщо така и въ насъ всѣки день идатъ нови мисли, нови идеи, нови желанія. И будниятъ може да долови всѣки день новото, което се влива въ неговия мисловъ и чувственъ свѣтъ. И това е именно, което осмисля деня. Картинно казано, всѣки день Безграничниятъ те посещава, и ако човѣкъ не долови това, което Той му шепне при своето посещение, човѣкъ върви пасивенъ изъ великия друмъ на живота.

Всѣка епоха носи въ себе си едновременно елементитѣ на залѣзващото и на изгрѣвашето.

Явява се тогазъ въпросътъ: Кои нови хоризонти разкрива днешната епоха на човѣшкото съзнание, какви нови планински върхове за изкачване му показва?

Еволюцията може да се опредѣли като постепенно разкриване и проява на силитѣ, заложбитѣ, способноститѣ, вложени въ човѣшкия духъ. Но тѣхната проява не става произволно, но по точно опредѣлени закони. Тогазъ, пита се, кои сж тия нови страни, нови сили на човѣшкия духъ, чието разкриване предвещава днешната и следната епоха? Това е тая страна на човѣшкия духъ, чрезъ която човѣкъ ще бжде въ състояние да се живѣе въ цѣлокупното, въ общото, да чувствува единството въ множеството! Когато това космическо съзнание се пробуди, тогазъ човѣкъ отъ живота на частитѣ влиза въ живота на Цѣлото,

Поради това новата идея, на която принадлежи бъдещето, е: Животът за Цѐлото, а не за частитѐ. Човѐкътъ съ новото съзнание вижда въ всѐка частъ проекция на Цѐлото, и всичко върши за Цѐлото. Това е една по-горна степенъ на съзнание, понеже това схващане е по-близо до реалността. Защото ако погледнемъ по-дълбоко на въпроса, ще видимъ, че единството е, което лежи въ основата на цѐлото битие. Цѐлото съществува въ всички свои части, и всѐка частъ до толкозъ се крепи и се развива, доколкото Цѐлото работи и се проявява чрезъ нея. Цѐлото е реалността. Учителътъ казва: „Любовта е сжщината на Реалното, а Истината е образътъ на Реалното“. До колкото долавяшъ и усѣщашъ присѣтствието на Цѐлото, на Божественото въ единъ човѐкъ, до толкозъ го обичашъ. Ето защо, разцѣвяването на космичното съзнание въ човѐка води къмъ културата на любовта. Всѐкога чрезъ пробуждането на космичното съзнание въ човѐка, у него се отваря мощниятъ изворъ и рѣка на любовта къмъ всичко. Космичното съзнание ще доведе човѐшката култура до небивалъ разцѣтъ по следната причина: Казахме, че любовта образува сжщината на Реалното. Ето защо, тя внася животъ, свѣтлина, пречиства, лѣкува, подмладява, възкрѣсява, прави човѐка даровитъ и генияленъ, превръща безплоднитѐ пустини въ градини, пълни съ извори, цвѣта и плодни дървета както едно цвѣте, когато се полива, се развива правилно и се разцѣтвява.

Новото съзнание ще направи по-реални. по-вътрешни връзкитѐ на човѐка съ другитѐ, съ Цѐлото. Това ще даде възможность енергиитѐ на Цѐлото да протечатъ въ всѐка частъ. Имаме сега повече механични връзки съ звездитѐ, планинитѐ, свѣтлината, въздуха, скалитѐ, растенията, животнитѐ. съ хората и пр.. А при новото съзнание човѐкъ вече влиза въ вътрешни връзки съ цѐлото битие, понеже връзкитѐ на любовта сж истинскитѐ връзки. Отъ друга страна тукъ важи и следниятъ законъ: Ти, възприемашъ отъ известенъ предметъ до толкозъ, доколкото е повдигнато твоето съзнание,— споредъ нивото на твоето съзнание. Значи степенъта на твоята възприемчивость не зависи толкозъ отъ обекта, колкото отъ самия възприемачъ. Когато единъ неграмотенъ влѣзе въ аудиторията на професора по висша математика, какво ще възприеме? Ще види професоръ, слушатели, картини, чъртежи и пр., обаче нѣма да разбере вътрешния смисълъ на говореното. А подготвениятъ слушателъ ще вникне въ тоя смисълъ. Сжщото става при възприемането на свѣтлината, растенията и пр. Колкото съзнанието на човѐка е пробудено въ по-горно поле, толкозъ повече той ще схваща по-дълбокитѐ страни на битието и ще приема и по-висши енергии отъ цѐлото битие. А това ще причини вливане на нови енергии и разцѣвяване на нови сили, на нови страни у него, които до тогазъ сж били спечи.

Ето защо, космичното съзнание ще подготви култура на небивалъ разцѣтъ на човѐшкитѐ дарби и таланти, Човѐчеството ще има възможность да се издигне до постижения, които до сега сж били немислими, и то въ всѐко отношение: въ областъта на наука, искусство, философия, социални отношения. мораленъ и религиозенъ животъ и пр..

Художникътъ, поетътъ долавя зазоряването, преди то да стане достояние на маситѐ. И тоя е именно истински художникъ, истински поетъ, който може да прави това. Нали слънцето изгрѣва по-рано за ония, които сж на планинскитѐ върхове, отколкото за ония, които сж въ доли-

ната ? Затова истинският поетъ или художникъ е пророкъ, предтеча; той говори за онова, което ще бжде достояние на другитъ хора въ бждеще. Той долавя туй, което още не е изгрѣло въ съзнанието на маситѣ. И затова той ги води къмъ новото, И наистина, ако четемъ днесъ творенията на виднитѣ днешни писатели, като Метерлинкъ, Ибсенъ, Хауптманъ, Келерманъ, Хамсунъ, Достоевски, нѣма ли да доловимъ въ тѣхнитѣ произведения тихото пристѣпване на новото въ човѣшкия животъ?

Но не само това. Не само художницитѣ и поетитѣ, но и много други хора сж въ състояние да доловятъ вълнитѣ на новото, което се ражда. Това сж тѣй нареченитѣ носители на новитѣ идеи. Тѣ сж есенцията на народа. И единъ народъ е щастливъ, когато има повече такива носители на новитѣ идеи. Колкото повече такива души има въ единъ народъ, въ едно общество. толкова по-голѣма е гаранцията, че тоя народъ е даровитъ, жизнеспособенъ и че ще може да върви по пѣтя на възлизането, а не на слизането. А единъ народъ, невъзприемчивъ къмъ новото, той вече е тръгналъ по пѣтя на слизането, на израждането. Носителитѣ на новитѣ идеи може да сж неразбирани още отъ своитѣ съвременници, тѣ даже може да сж преследвани, гонени, но това ще трае, докато съзнанието на маситѣ се издигне до по-висока степенъ, за да схване ценността на новото, което тѣ носятъ.

Въ свся възходящъ пѣтъ разумната природа може да срещне препятствия, а такива препятствия среща тамъ, дето формитѣ сж се втвърдили, кристализирали и сж изгубили своята първоначална пластичност и податливост за по-нататѣшни измѣнения. Тогазъ разумната природа намира нови форми, по-пригодни за целта, а тия втвърдени, кристализирани вече форми се израждатъ и загиватъ. Тѣй се обяснява измирането на разнитѣ растителни и животински форми въ миналото. Напримѣръ гиганскитѣ гущери въ мезозойската ера: динозаврътъ, плезиозаврътъ, ихтиозаврътъ и пр., сжщо тѣй и допотопнитѣ мамутъ, мастодонтъ и пр.. Тѣхнитѣ форми сж били неспособни къмъ по-нататѣшенъ развой и трѣбвало да изчезнатъ.

Тѣй се обяснява и измирането на много отъ човѣшкитѣ раси. Виждаме множество примѣри въ историята, какъ единъ народъ като не приеме новото, което дадената епоха носи, той вече се лишава отъ ония благоприятни условия и сили, които могатъ да съдействуватъ за по-нататѣшното му възлизане, и навлиза въ пѣтя на голѣми противоречия. Евреитѣ на времето не приеха това новото, което Христосъ носѣше. Съ това тѣ се лишиха отъ известни условия и после трѣбваше да минатъ презъ голѣми противоречия, страдания. Ерусалимъ бѣше разрушенъ и самитѣ тѣ прокудени по всичкитѣ страни на свѣта. Богомилитѣ носѣха новитѣ идеи, които бѣха тѣй необходими за тогавашната епоха, както живителната влага за растенията. Обаче бѣлгаритѣ изгониха и избиха богомилитѣ. И понеже не приеха тия нови идеи, тѣ се лишиха отъ благоприятнитѣ условия, и вследствие на това минаха презъ голѣми страдания: петвѣковно турско робство. Духоборитѣ въ Русзя бѣха носители на нови идеи; тѣ бѣха отъ най-благороднитѣ души на Русия. Русия изгони духоборитѣ, не прие новитѣ идеи, чиито изразители бѣха духоборитѣ и други течения, сродни на тѣхъ. И затова рускиятъ режимъ рухна катастрофално.

Има много признаци, които показват, че съществува днес една нова духовна вълна, която носи елементите на бъдещето, на изгръващото. Тая вълна носи идеи, които отговарят на оная степен, до която се издига днес човешкото съзнание. Всички наши досегашни разбирания на живота, днешните схващания на въпросите на живота са вече надраснати от човешкото съзнание, и тяхното задържане е спънка за човешкото развитие. Периодически се явяват такива нови вълни на синурата на две култури. И тия народи, общества, раси, които имат устата да приемат тая нова вълна, която днес залива света, те ще имат условия за възлизане и цъвтеж!

ЕДНО СРАВНЕНИЕ

Не само ония, които сж чели подробни описания по вестници и списания за най-голѣмия презокеански параходъ *Нормандия*, но и онѣзи, които сж имали случай да пжтуватъ съ него и, следователно, да изпитатъ всичкитѣ му удобства и комфортъ, всичката му устойчивостъ и сигурностъ, удивителната му бързина, надали иматъ ясна представа за многобройнитѣ трудности и сложни задачи, съ които е имало да се справятъ неговитѣ строители. Основната задача, която последнитѣ е трѣбвало да разрешатъ, нагледъ е проста: да се построи параходъ за X пасажери, които да се радватъ на най-голѣмитѣ възможни удобства и комфортъ, разчитайки при това на най-голѣмата възможна сигурностъ, като параходътъ плава съ скоростъ У възла — скоростъ, която да не се нарушава отъ промѣнливитѣ състояния на морето. Но тая проста нагледъ задача съдържа много точки, тя се разпада на множество проблеми, познати въ всичкитѣ имъ подробноси само на специалиститѣ. Последнитѣ изброяватъ само нѣкои отъ тѣхъ, за да ни дадатъ поне приблизителна представа за тѣхната сложностъ. Преди всичко, трѣбвало е да се измислятъ нови архитектурни форми, въ които да се излѣе конструкцията на парахода, за да има той нуждната устойчивостъ и съпротивителна мощъ срещу вълнитѣ при желаната скоростъ и размѣри. Цѣли 25 месеца сж били необходими, за да се направятъ всичкитѣ ония тънки изчисления, всички предварителни проучвания и опити съ множество модели — и чакъ тогава да се начертае окончателенъ планъ на парахода. А подборътъ на градиво и материали — отъ стоманата и дървения материалъ до най-малкото винтче — нима това не е една необикновено трудна задача, като се има предъ видъ, че тия материали сж предназначени за параходъ, и, следователно, трѣбва да се преработятъ така, че да отговарятъ на всички изисквания за безупречна сигурностъ и неуязвимостъ отъ огънь и вода? Най-сетне, всичко това е трѣбвало да се съчетае и координира, като се постави на своето мѣсто и най-малката дребулия. За всичко е трѣбвало да се мисли, всичко е трѣбвало да се предвиди най-подробно, съ огледъ на тритѣ главни изисквания: бързина, сигурностъ, удобство. Да иматъ пасажеритѣ подъ нозетѣ си една електрическа централа съ мощностъ 217,000 кв., която свободно може да движи подземната електрическа желѣзница на Парижъ, да се намиратъ всрѣдъ една могща машинерия и да се радватъ на тишина — това е, наистина, едно неоченимо удобство! Да спятъ въ кабини, които се провѣтриватъ идеално, които постоянно се снабдяватъ съ чистъ въздухъ, които сж неуязвими за никакъвъ огънь и сж изолирани така, че да не влиза топлината, която развиватъ огромнитѣ печи; да се возятъ съ асансьори, които нормално функциониратъ, въпреки люшкането на парахода при вълнение — това сж, очевидно, незамѣними удобства за пасажеритѣ и добре разрешени задачи отъ страна на инженеритѣ-корабостроители.

Строенъ въ продължение на 4 години отъ около 3000 работници, които сж останали безименни, най-после огромниятъ „плаващъ градъ“ е билъ пуснатъ да прекоси океанската ширъ. А *Нормандия* (дългъ 313 метра, съ тонажъ 70,000) съ право може да се нарече „плаващъ градъ“, защото си има своята сложна водоснабдителна мрежа, своята

канализация, своята електрическа и телефонна централи, своя безжичен телеграф — инсталации, въ които сж употребени хиляди километри жици и тръби. Той си има своето осветление и отопление, своите хотели, съ тяхните многобройни зали, салони, кабинни, ресторани, игрални. Той си има своите магазини, своята печатница, театъръ, църква, болница, спортни игрища, плавални, кафенета, тераси.

Може би на нѣкои ще се види странно, че азъ се спирамъ да описвамъ единъ параходъ, пуснатъ въ движение преди повече отъ 5 месеца, единъ параходъ, който произведе такава сензация, и за който толкова много се писа на времето въ списания и вестници! Всъщностъ, азъ ни най-малко нѣмамъ ъмисълъ да описвамъ *Нормандия*. Ако се спрѣхъ на нѣкои подробности отъ неговия строежъ и устройство, то е защото го считамъ за единъ прекрасенъ символъ и защото искамъ да наведе читателя на нѣкои аналогии.

Замисленъ отъ членоветѣ на една мореплавателна компания, одобренъ отъ правителството на Франция, което не можело да не види въ този параходъ едно дѣло, годно да прослави френската нация, планиранъ и разработенъ отъ цѣлъ корпусъ инженери и специалисти, които сж ръководили ржцетѣ на цѣла една иерархия анонимни работници, принадлежащи къмъ всички занаяти и индустрии, този морски гигантъ представя истински синтезъ на всички постижения на техниката отъ столѣтия насамъ. Само въ огромната електрическа инсталация, съ нейната необикновена мощностъ, на която се дължи рекордната бързина на парахода; въ електричното осветление, въ телефонната мрежа, въ безжичния телеграфъ, се криятъ постиженията на цѣла една епоха — епохата на електричеството и радиото. Презъ мозъка на електро-инженеритѣ сж работили мозъцитѣ на толкова учени-физици и изобретатели, които търпеливо сж изтрѣгвали въ своите лаборатории тайнитѣ на електричеството. Можеше ли *Нормандия* да се радва на всички неограничени удобства на електричеството, ако не бѣ откритъ електричниятъ токъ отъ скромния физикъ Волта, нареченъ на присмѣхъ по онова време и отъ учени и отъ прости „танцмайстеръ на жабешките крака“? Колко много неуспѣхи, колко много жертви, огорчения, разочарования се откриватъ предъ погледа на съзерцателя, който може да обхване въ съзнанието си научния опитъ на човѣчеството въ една епоха, когато наблюдава действието на тази или онази машина, на този или оня апаратъ, на тази или онази частъ! Неуспѣхи и разочарования, които често сж завършвали съ нѣкое ценно откритие, разкриващо широки кржгозори за нови постижения. Въ този „плаващъ градъ“ сж съсредоточени резултатитѣ на цѣли епохи, постиженията на технческия гений на цѣлото човѣчество отъ паметивѣка. Въ тази смѣсь на думата той е едно колективно дѣло. Въ него сж взели участие много сжества — презъ мозъка и ржцетѣ на неговитѣ знайни и незнайни строители. Четиритѣ години на неговия строежъ сж едно съкращение на цѣли епохи, а материалитѣ за неговото изграждане произхожеатъ отъ много мѣста. Самъ председателятъ на френската република, при отрезване на лентата, подчертава, че всички градове, провинции и колонии на Франция сж взели участие при строежа на *Нормандия*. Той изтъква, не безъ известна национална гордостъ, че стоманата му произхожда отъ Лотарингия и Лоара, че асансоритѣ му сж строени въ Парижъ, динамомашинитѣ — въ Елзасъ, вентилаторитѣ му сж изработени въ Марсилия, а всевъзможнитѣ електрични апарати въ Гренобль; че керамичнитѣ издѣлия сж отъ Се-

въръ, порцелановитѣ — отъ Лиможъ, тапицерията отъ Обюсонъ, ониксътъ отъ Алжиръ, кристалътъ отъ Нанси, лакътъ отъ Индокитай, дървото акажу отъ Африка и т. н.

Съ такива тънки подробности знаятъ строителитѣ на *Нормандия* кое отъ къде е. Тѣй както и цѣлъ свѣтъ знае, кои сж самитѣ тия строители, кои сж инициаторитѣ и пр. Ясно е, следователно, че за онова, което е дѣло на човѣшки ржце, хората сж добре осведомени. Тѣ знаятъ, при това, че нищо не става безъ майстори — безъ умове, които замислятъ и планиратъ и безъ ржце, които изпълняватъ. За онова, обаче, което е вънъ отъ кржга на тѣхната замисль и постижение, за онова, което сжествува въ живата Природа, и което имъ служи всжщностъ за образецъ, тѣ често изказватъ какви ли не нелѣпи твърдения — понѣкога дори твърде предвзети и претенциозни.

Земята, да речемъ, която е единъ прекрасно обзаведенъ параходъ, плаващъ въ ефира съ непостижима за никой нашъ апаратъ бързина и съ безупречна точностъ, параходъ, въ който пасажеритѣ се радватъ на какви ли не удобства и на пълна сигурностъ, че не ще ги сполети корабокрушение, се смѣта днесъ за едно небесно тѣло, възникнало „случайно“, отъ никого нестроено, отъ никого не уреждано и обзавеждано, което се движи въ пространството по слепи механични закони. Единъ параходъ като *Нормандия*, който е жалка детска играчка въ сравнение съ тѣлата на космичното пространство, си има майстори, има свой комендантъ и екипажъ, които го направляватъ къмъ една опредѣлена цель, а земята е безъ майстори, безъ комендантъ и ржководенъ персоналъ! Такива сж фантастичнитѣ схващания на съвременнитѣ хора, които плаватъ въ ефирния океанъ, безпечно настанени на голѣмия небесенъ параходъ — земята, безъ да знаятъ ни кои сж го строили, ни кога, ни кой го направлява днесъ, ни за къде? Тѣмъ имъ се виждатъ невѣроятни твърденията на нѣкои Посветени въ строителното дѣло на живата Природа, че и земята си има своитѣ майстори — цѣла иерархия отъ високо-интелигентни сжщества, които сж работили последователно и планомерно за нейното устройване. Виждатъ имъ се суевѣрни твърденията на тия Посветени, че тя и днесъ се направлява, обзавежда и устройва отъ разумни сжщества, които знаятъ накъде и защо я родятъ. Като че ли съвременнитѣ вѣрвания, споредъ които вселенната не е нищо друго освенъ сборъ отъ пуси и безжизнени механизми, не сж много по-голѣмо и по-нелѣпо суевѣрие!

Такива сж съвременнитѣ вѣрвания и за човѣка. Макарь че, споредъ днешната наука, човѣкъ е плодъ на една дълга органическа еволюция, но тази еволюция се схваща като единъ чисто механиченъ процесъ, като резултатъ на външни сили, които действуватъ слѣпо и произволно, неподчинени на единъ разумъ, на единъ предначертанъ планъ. Смѣта се, че човѣкътъ съ неговия чудно устроенъ организъмъ — надминаващъ милиони пжти и най-хубавитѣ теорения на човѣшкия технически гений — се е развилъ тѣй, нѣкакъ отъ само себе си. Той нѣма майстори, нѣма стрсители — всичко въ тѣлото му, по пжтя на една бавна еволюция, възниква и се изгражда каточели отъ само себе си, подъ действието на произволно действуващи физико-химични сили. То е все едно да си представимъ, че въ корабострсителницата на Сенъ Назеръ параходъ *Нормандия* се е изградилъ отъ само себе си — безъ инженери, безъ строители, безъ работници. Изградилъ се е като по чудо, подъ невидимото действие на „физико-химичнитѣ“ сили!

А споредъ Учителя, всичкитѣ тия форми, презъ които е минало органическото развитие, не сж нищо друго освенъ „спирки на човѣшкия духъ“.

„Човѣшкиятъ духъ, казва той, е слѣзълъ на земята отъ около 250 милиарда години. Презъ тия 250 милиарда години той е миналъ презъ много форми, много фази на развитие. И цѣлиятъ този почти безкраенъ редъ отъ органически форми, които природата е създала, представятъ стадии, презъ които е миналъ човѣшкиятъ духъ. Тѣ сж едно велико училище, въ което той се е училъ. И всичкитѣ му знания, придобити въ течение на тѣзи 250 милиарда години, сж складирани въ неговата малка глава, въ неговия мозъкъ“.

На друго мѣсто той казва:

„Тѣй както е създаденъ организъма на сегашния човѣкъ, той съдържа въ себе си всички предишни култури, изразени въ една или друга форма. Всички предшествуващи култури, презъ които сж минали растенията, животнитѣ и човѣшкиятъ раси сж складирани въ потенциално състояние въ клеткитѣ на човѣшкия организъмъ. Има клетки отъ минераленъ произходъ, които сж минали презъ минералното царство и разбиратъ прекрасно законитѣ му. Има клетки отъ растителното царство — отлични химици, клетки отъ животинското царство. Има четвърта категория клетки, които сж минали презъ свѣта на разумнитѣ същества, и тѣ сж които образуватъ мозъка на човѣка. Това сж клетки напреднали, съ висока култура“.

Освенъ туй, всѣки органъ на човѣшкото тѣло, споредъ Учителя, е резултатъ на разумни сили, които сж действували въ течение на много години, при специални условия, за да го създадатъ и приспособятъ за неговитѣ функции. Ето какво говори той за ржката напри- мѣръ. „Въ ржката е написана историята на човѣчеството. Всичко, което миналитѣ култури сж създали, е отбелѣзано на нея. Вие виждате, да речемъ, линията на живота? Знаете ли какъ е създадена тя? Цѣла епоха, цѣла култура е взела участие въ създаване линията на живота. Следъ това е дошла нова епоха, нова култура, която е създала линията на сърцето. Най-после сж дошли високо интелигентни човѣци, които сж създали нова епоха, плодъ на която е било очертаването на умствената линия.“

Ясно е, въ свѣтлината на това разбиране, че човѣкътъ, неговото тѣло, е синтезъ на единъ милиардогодишенъ опитъ, че той е дѣло на разумни същества, които го сж строили и организирани и още го строятъ и организиратъ по единъ предначертанъ планъ.

И ако единъ параходъ, като *Нормандия* е синтезъ на научния опитъ, събиранъ съ вѣкове отъ човѣчеството, ако той съчетава въ себе си техническитѣ придобавки на много човѣшки култури, ако и най-малката частица въ него е свързана съ цѣла една история на човѣшка изобретателностъ, изтрѣгваща бавно тайнитѣ на веществата и силитѣ, колко повече човѣкътъ?

Ако този параходъ е дѣло на майстори, въ които е работилъ техническиятъ гений на цѣлото човѣчество, колко повече е дѣло на великия космиченъ Духъ човѣкътъ?

Ако най-сетне този параходъ не е последната дума на мореплавателната техника, нима днешниятъ човѣкъ, неговиятъ организъмъ, е последна дума на великото творческо Слово?

Д-ръ Ел. Р. Коенъ

НАРОДЪ И ТВОРЧЕСТВО

Животътъ на всѣки народъ се мѣри съ неговото творчество. Това е вѣчна максима. Народитѣ изчезватъ, когато престанатъ да творятъ. Въ туй отношение творчеството трѣбва да дадена хората трайни блага, творчеството трѣбва да остави истински следи, трѣбва да повдигне народа въ неговото развитие. Често се запитваме, кой е този, който твори — единичитѣ или масата въ даденъ народъ? Социализмътъ презъ миналия вѣкъ създаде максимата, че творчеството, изобщо, е дѣло на масата, че великитѣ творби, които носятъ общото име народни умотворения, сж чисто дѣло на масата, а не на дадени единици, както често имъ се приписва това. Отъ това гледище създаде се едно миросъзерцание и се издигна култа на масата на голѣма висота. Ние го виждаме това изразено силно въ всички днешни политически доктрини, като се почне отъ фашизма, та се стигне до болшевизма, па и междиннитѣ положения на съвременна Европа и свѣта. Може би въ тази максима, създадена отъ социализма презъ миналия вѣкъ, да има нѣщо много вѣрно. Дълбоко психологически погледнато, тукъ се прозира една лошо изразена форма на колективното чувство, или по-право на колективното съзнание, което развитието на културитѣ винаги пренебрегва. За насъ е важно, обаче, да установимъ, вѣрна ли е максимата, че народнитѣ маси сж именно творческия факторъ въ живота, защото правилното разрѣшение на този въпросъ може да създаде основитѣ на едно ново миросъзерцание, отъ което толкова много се нуждае днешниятъ свѣтъ.

Масата е и ще си остане презъ всичкитѣ вѣкове едно неорганизирано цѣло. Тя е аналогична на протоплазмата на една жива клетка. Вѣрно е, че всичкитѣ жизнени процеси ставатъ въ тази протопlasма, ала тя е неорганизирана безъ ядро. Въ него сж централизирани всички ръководни сили на развитието на цѣлата клетка. Съвременната биология не може да ни разкрие процеса на сформирането на ядрото. Ние не знаемъ, какъ се е появило то, ние го намираме въ всѣка, дори и най-малката, клетчица. Днесъ схващането на Хекеля, че имаме безядрени клетки — „монери“, не издържа критика. Не представляватъ ли ядра, които организирватъ живота на масата, онѣзи единици, които съ своето дѣло издигатъ хората, народитѣ и свѣта? Ще кажемъ, че въ обществения животъ, тѣзи единици сж рожба все на масата, ние го забелязваме това, ние виждаме тѣхното издигане предъ очитѣ си. Би трѣбвало човѣкъ да бжде безуменъ, да твърди, че тѣзи единици физически не сж рожба на масата, на своята срѣда. Можемъ, обаче, да оспоримъ твърденията, че тѣзи хора сж сжщо и духовна рожба на своята срѣда. Една низко стояща маса не може да създава гении, а ние най-често виждаме гениални прояви всрѣдъ първобитни народи. За днешното културно време египетскиятъ народъ е билъ робски народъ. А културата, която Египетъ е оставилъ въ паметъ на човѣчеството, е ненадмината. Може би не е далечно времето, когато и „Книгата на мъртвитѣ“ на Хермеса Трисмегиста ще бжде настолно ръководство за дирене пжтеки на животъ на културното човѣчество. Само че тогава тя ще носи надсловъ

„Книгата на животът“. Индия, съ своите още съществуващи касти, далеч нѣма атрибутитѣ на издигната страна и нация. А тя е завещала на свѣтовната съкровищница великото неизчерпаемо богатство на източната и древна мъдростъ. Тя е жива, човѣчеството спонтанно, незабелязано идва пакъ къмъ нея. Да говоримъ ли още за другитѣ народи? — У насъ, въ България, много често се говори за погледъ къмъ „родното“, за нашето народно творчество, нашето богатство на пѣсенъ, приказка, митъ. Масата не знае, обаче, че ако не бѣха богомилитѣ, ние далечъ нѣмаше да имаме какво и да е творчество.

Кой създава творчеството на народитѣ, масата ли? Единъ погледъ назадъ въ историята, ще ни покаже, че културата на Египетъ е дѣло на онѣзи единици, които сж носили званието жреци. Окултистътъ знае, че задъ тѣхъ сж се криели велики посветени, далечъ, далечъ надхвърлили нивото на масата. Пъкъ и какъ би могълъ да посочишъ пѣтя на другитѣ, ако ти не си го миналъ, ако ти не стоишъ на високо мѣсто. Кой създаде пѣвцитѣ и мъдрецитѣ на древна Индия—народътъ ли създаде тѣхното вѣчно дѣло! Моисей изведе еврейския народъ изъ Египетъ и съ своята мъдростъ успѣ да направи единъ робски по духъ народъ свободенъ; да всади дълбоко въ душата му сѣмената на истинската свобода на духа. Еврейскиятъ народъ има дълго още да догонва този внедренъ въ неговата душа идеалъ на свободата, ала още ще минатъ можеби вѣкове. — Но, кой е този, който може да изведе единъ народъ къмъ свѣтли бжднини?—Не този ли, който живѣе съ цѣлото си същество съ това бждеще? Той е генеративното ядро на народа, той е единицата, която твори и създава благата за този народъ.

Ние се движимъ днесъ въ една гжста атмосфера. Навсѣкжде недоимъкъ, народътъ, хората страдатъ; навсѣкжде се говори за война. Нѣкои дирятъ въ нея спасението. На думи мнозина издигатъ наново култътъ на нацията. Ала единъ Мусолини или единъ Хитлеръ или Сталинъ, виждатъ много малко страданията на народа. Тѣмъ не липсва материално обезпечение. Все таки, ние вѣрваме, че всичкитѣ тѣзи „водици“ сж пропити отъ искренитѣ чувства да помогнатъ на народитѣ си. Тѣ идватъ въ името на колективитета и градятъ блага въ неговото име. Успѣватъ ли, ще успѣятъ ли да помогнатъ на хората тѣ? Кжде е пжтьтъ?

Животътъ всѣкога обезценява този, който само взема отъ него. Човѣкъ трѣбва да може винаги да придаде нѣщо реално на самия животъ, на неговия напредъкъ, на неговото пресъздаване, сир. на пресъздаването на формитѣ, въ които той се излива. Въ това отношение цененъ факторъ е само личността, тази личностъ, която е пропита отъ високото съзнание за значението на живота. Тогава тя е творческа личностъ. Може да твори само този, който знае какво е предназначението на живота въобще. Има два вида знание и познаване на предназначението на живота. Едното е интуитивно знание. Него го иматъ всички голѣми учени, философи и мислители, които сж оставили творчески следи въ историята на човѣшкото развитие. Другото знание на живота е присжщо на дълбоко посветенитѣ въ окултната мисль люде. Тѣ знаятъ защо сж дошли на земята и защо живѣятъ. Тѣ знаятъ самия смисълъ на целокупния животъ. Ние считаме, че само тѣзи хора сж творчески полезнитѣ въ свѣта и истинскитѣ творци на благата, които

не вѣхнатъ презъ вѣковетѣ. Въ това освѣтление на нѣщата, единъ Му-солини, единъ Хитлеръ и много други отъ този родъ не могатъ да бждатъ творци на живота. Тѣ издигатъ като културенъ факторъ култа на войната. Какво творчество има въ войната! Какво благо може да даде тя на народитѣ?! — Мизерия, страдания, нищета, гладъ и плачъ. Коя маса народна е творила при такива условия. Нека вземемъ примѣръ отъ нашия народъ тукъ въ България. Народътъ гладува, мизерствува, народътъ остава непросвѣтенъ, волята му за създаване на по-добри условия е покрусена — тя при това никога не е била импулсирана за това. — Тръгнете изъ нашитѣ села и ще се убедите, че при днешнитѣ условия тѣзи хора сж неспособни да творятъ нищо полезно. А на какво сж учени тѣ? Когато тѣ гладуватъ, има хора, които ги учатъ, че войната ще ги избави отъ това бедствено положение. И масата, народътъ е надутъ и недомисля за резултатитѣ отъ една война. Той е винаги готовъ да върши това, което му заповѣдватъ. Твори ли съ това масата, народътъ, колективитетътъ? — Не, това сж пжтеки на разрушение! Масата не може да твори щомъ се води по пжтищата на разрушението. Ала тя може да се впрегне винаги въ доброто. За това трѣбва прсвѣтителѣ, за това трѣбва организаторѣ за инициативи, които създаватъ блага. Първиятъ прсвѣтителъ, това е селскитъ учителъ. Той трѣбва да бжде общественикъ въ окултенъ смисълъ на думата. Той трѣбва да бжде високо начетенъ, да разбира смисъла на своя собственъ животъ и значението отъ прсвѣздаване на формитѣ, въ които се той излива. Този човѣкъ, този учителъ не политиканствува. Неговата общественостъ се състои — съ своя личенъ животъ, съ своитѣ знания и съ своитѣ инициативи да подтикне съзнанието на своитѣ съселяни напредъ къмъ собствено издигане и добро. Втори поосвѣтителѣ трѣбва да бждатъ чиновницитѣ по селскитѣ общини. Тѣ не трѣбва да бждатъ само чиновници, които да извършватъ редовно служебнитѣ си обязанности. Тѣхната служба е да просвѣтляватъ и възпитаватъ непрежнато себе си, съ което тѣ ще съдействуватъ за издигането на другитѣ хора около тѣхъ. А не сж малко нѣщата, съ които трѣбва да се занимаватъ сами. Едно голѣмо зло въ село, всрѣдъ народа е, когато „просвѣтлениятъ“ държавенъ служителъ пие алкохолъ. Съ своето пиянствуване той е дескредитиранъ вече. Пушенето е второ зло, ала има и още по-голѣми обществени злини — тѣ се гнѣздятъ въ нечестието на човѣка. Вsrѣдъ народа само честниятъ, добриятъ, благородниятъ човѣкъ може да въздействува за добро и творческо благо.

Трѣбва да прскачимъ единъ голѣмъ факторъ въ живота на народа, който за голѣмо съжаление съ своя примѣръ е билъ винаги безъ никаква стойностъ. Това е свещеникътъ. Радостно би било да се види, да се срещне нѣкъде свещеникъ съ авторитетъ, лично достоинство и почитание всрѣдъ народа. Човѣкъ, който проповѣдва Христовото или което и да е Божествено Учение, трѣбва да бжде образецъ въ всѣко едно отношение. Затова черквата винаги налага своето учение чрезъ насилие, защото любовта, за която говорятъ нейнитѣ представители, е нѣщо далечно за тѣхъ въ живота имъ. Да не говоримъ за тази каста „избрани“ и платени представители на Бога! Божественото въ тѣхъ не вѣрваме да е по-далечъ отъ думитѣ имъ.

Държавната власт е била винаги единъ отъ най-големитѣ фактори за издигане на творческото съзнание на народа. Затова трѣбватъ високо издигнати управници. Който застане начело да управлява, трѣбва да е скъсалъ съ човѣшкитѣ си слабости. Голѣма разумностъ и справедливостъ трѣбва да озарява тѣхната сжщностъ. Затова, управници, учители, служители на народа, бждете преди всичко човѣци, които познавате себе си и сте направили нѣщо отъ себе си! Тогава вие ще бждете полезни на другитѣ. Вие ще съдействувате за извличането отъ народнитѣ маси на онѣзи единици, които се раждатъ за да бждатъ свѣтилници въ пѣтя на хората. Тѣзи единици сж всичко, тѣ сж „солта“, безъ която въ живота неможе, безъ която нѣма никакво творчество!

Тѣзи единици въ своя животъ почватъ винаги отъ себе си, тѣ работятъ за своето пресъздаване! Въ този пѣтъ тѣ обобщаватъ всички сили въ себе си — тѣ знаятъ, тѣ иматъ инициатива, тѣ градятъ, тѣ творятъ. Съ примеръ, съ знание и умение, тѣ учатъ хората първомъ да обърнатъ погледъ къмъ себе си, да разбератъ своята сжщностъ и смисъла на живота; тѣ ги учатъ да не чакатъ отъ никжде помощъ въ личния и въ обществения животъ — да развиятъ напълно своята самодейностъ. Тогава въ тѣхъ почва да се развива, да се проявява творческото начало, огрѣто отъ безконечния духъ и разумъ на живота.

При тия условия, чрезъ тѣзи единици-човѣци, народътъ може да стане сжщо творецъ на своитѣ духовни и материални блага.

Инж. Р. Н.

Радиостезията като наука

Използуването на багетата (латински: *virgula*) и сидерическото махало въ хидрологията, рудничарството и медицината, познато още отъ древни времена, днесъ е известно въ науката подъ име радиостезия или радиотелурия, още: вибрационенъ методъ за изследване и изучаване.

Днесъ необикновено внимание е отдадено въ срѣдитѣ на учени-тѣ и специалиститѣ въобще за систематичното изучаване — на теория и практика — на радиостезията. Отдѣлнитѣ специалисти образуватъ задруги и общества за по-лесна обмѣна на сжществуващитѣ възрения.

Така въ Германия има международно дружество на багетиститѣ и съюзъ за изяснение на багетизма. Тукъ съ голѣмъ интересъ въ днешно време работи въ това отношение културниятъ инженеръ Д-ръ Х. Клаусъ отъ Дрезденъ въ областта на културната техника при дренирането на наводненитѣ мѣстности. Той обширно разглежда ползотворната си работа въ статията: „Моя методъ за дренажъ на воднитѣ жили (1927)“ Сжщиятъ устройва ежегодно специални курсове въ Плавню, Саксония, отъ 1925 г., подкрепенъ отъ Баварското Министерство на В. Р., отъ кждето е имало изпратени чиновници по мелиорация, инженери и мелиорачни майстори, отъ които повече отъ 50 на сто сж усвоили упо-

трѣбяването на багетата при търсене на вода за мелиорачни цели.

Въ Франция — въ Лилъ, презъ 1931 г., се основа международно дружество „Общество на приятелитѣ на радиостезията“ предимно отъ хора на науката: универ. професори, геолози, географи, инженери, физици, лѣкари и др., чийто брой въ края на 1932 г., е надминалъ 750 члена. Въ него сж застъпени всичкитѣ слоеве на висшата интелигенция и тѣхнитѣ редове постоянно растатъ. То централизира днесъ всичкитѣ известни специалисти въ Франция и чужбина отъ всичкитѣ части на свѣта, свиква често събрания и занимава съ лекции и беседи интересувачитѣ се лица, придружени и съ практически упражнения.

Презъ 1932 г. е свиканъ международенъ конгресъ въ Авиньонъ за съучаствитѣ — интересувачи се членове, съ такъва богата програма, че конгресътъ е трѣбвало да се продължи съ два дни, а нѣкои секции трѣбвало да иматъ и дълготраеще презъ нощта разискване. За конгреса е била издадена твърде обемиста публикация. Освенъ това, издадени сж били до края на годината нѣколко броя свой вестникъ; въ него запознаватъ своитѣ членове съ всичкитѣ новости и успѣхи въ това направление. Днесъ всички членове на това дружество — учени въ Франция, взематъ живо участие и даватъ планъ и насока въ тази нова, обяснена вече, областъ.

Въ Италия съществува почетното научно дружество „Geo-Rabdicò Italiano“, което развива голѣма дейность въ тая областъ за въ полза на културната техника. Отъ дневницитѣ на международния конгресъ на рабдомантитѣ и геофизицитѣ въ Верона презъ 1932 г., въ който сж участвували нѣколко стотинъ теоретици и практики, лесно може да се установи до какво съвършенство сж дошли отдѣлнитѣ специалисти — влагащи — на основание своитѣ теоретични познания и досегашната практическа опитность — своитѣ рабдомантични способности. Постигнатитѣ успѣхи сж увѣрили и тия, които до сега сж гледали скептично на тия явления.

Въ Чехия проф. Д-ръ инж. Рудолфъ Янота, председателъ на Педагогическото отдѣление при земледѣлския съветъ въ Прага, е самъ радиостезистъ, свършилъ е курса на проф. Клаусъ, заедно съ инженеритѣ Нойцнеръ отъ Карлсбадъ и Шпишекъ и Кюнелъ отъ областната Моравска управа. Той решително се застъпва за работата по тоя методъ и споредъ него радиостезията сѣ явява като мощенъ факторъ и сигурно срѣдство за бързо и евтино проучване на подземни води — за мелиорачни цели.

Не трѣбва да ни очудва, че въ последно време въ тая областъ се проявява значителенъ интересъ, особено въ кръговетѣ на специалиститѣ, за разлика отъ по-раншнитѣ времена, когато проучването на тия въпроси е било предоставено въ голѣма степенъ на несериозни хора, които въпрѣки добрата си воля, вследствие на недостатъчни теоретични доказателства, сж изнасяли своитѣ работи необосновано и много пжти невѣрно,

Днесъ въ Франция има редица специалисти, които употребяватъ багетата и махалото, всѣки въ своя опредѣлена насока, — стоящи много по-високо отъ тия въ Германия. Тия специалисти, наречени „майстори на своето изкуство“, образуватъ всѣки единъ своя характерна школа, при-

лагайки свойствата на багетата и сид. махало и въ области — чужди на по-големата част от възпитаниците на немската школа.

Въ спис. „Земледѣлско радио“ презъ 1931 г. извѣстниятъ френски специалистъ лѣкаръ Д-ръ Хенрихъ Моано обстойно разглежда и изнася, на основание на своето 18 годишно изучаване багетата и махалото теоретично и практично — своите ценни заключения за подземните води и радио-телурисгитѣ. Споредъ него този наученъ проблемъ допълва историята на многото изнесени факти — случаи за търсене и изследване на вода, руди, нафти и др. Въ това отношение той е работилъ въ Франция, Швейцария, Италия, Испания, Ромжния, Мароко, Алжиръ, Тунисъ, Мавритания, Сенегалия — 11 години съ разни багети и е съставилъ уреда „радио-каптьоръ“, по аналогия на радио-приемателните станции за точното улавяне на вълни и лъчи.

Радиостезия или радиотелурия — споредъ Моано, значи нова физическа наука за изнамѣрване на води, нафти, вжглища, рудни жили и въобще всички тѣла, на основание еманацията на лъчи и вълни, подобни на Херцовите електромагнитни вълни.

Съ сидерич. махало мнозина могатъ да произведатъ истински чудеса, като при това не забравятъ научната основа на това явление. Тия учени не отдаватъ това на отвлечените науки, но се базиратъ на познати физически закони — на основание разширението и хващането на късите вълни по принципа на телеграфа безъ жици — и тяхното позитатъшно приложение. Така бързо се стабилизира и допълва тази нова наука — радиостезията.

Изнамѣрването на лъчите Х отъ Рентгена въ 1896 г. (които не сж нищо друго освенъ Райхенбаховиятъ одъ още преди 100 г., споредъ проф. Бахметиевъ) и шестъ месеци следъ това — лъчите на радия отъ Г-жа Кюри, после изнамѣрването на Херцовите лъчи и най-после — тяхното приложение въ телеграфа безъ жици улесни и тури въпроса за земното излъчване на научна база.

Нима не виждаме днесъ голѣмитѣ радио-постижения и други научни изнамѣрвания, които продължаватъ да ни очудватъ съ нашите още неотърсени възрения и ни се струватъ още невѣроятни, въпреки доказателствата и опитите, благодарение на нашата едностранчива заинтересованостъ и слѣпа вѣра въ отдавнашните студентски лекции, безъ да се обърнемъ на страни да видимъ новите озаряващи лъчи въ прогреса на чистата наука и опитностъ!

Ржцетѣ на Сжръ Оливерѣ Лоджѣ и на Хенрихѣ Фордѣ

Сжръ Оливерѣ Лоджѣ

Оливерѣ Лоджѣ е всеизвестенѣ ученѣ, физикѣ и ректорѣ на универстетѣ въ Бирмингамѣ. Чрезѣ наукѣтѣ той доиде до убеждението за сжществуванието на невидимия свѣтъ. По този въпросѣ писа редица проникновенни и топли книги. ! Ъщо има преведено и на български.

Ржката му издава както неговия голѣмѣ наученѣ гений, така и неговия погледѣ къмѣ отвѣдното. Тритѣ линии на Аполоновия хѣлмѣ, говорятѣ за неговия полетѣ въ свѣтоветѣ на ума. Това се потвърждава отѣ умственѣтѣ линии, която се изкачва нагоре къмѣ лунната издигнатина и е доста дълга. Това се потвърждава и отѣ едно разклонение на линията на Сатурна, което отива къмѣ Аполона Мистичниятѣ кръстѣ въ ржката на Оливерѣ Лоджѣ говори най-отривисто за погледа му къмѣ отвѣдното. Хирологията твърди, че хора у които сжще-

ствува този кръстѣ, у тѣхѣ нисшетѣ е ясно разграничено отѣ висшетѣ и висшетѣ господствува надѣ нисшетѣ. Любовѣтѣ къмѣ Бога и висшитѣ морални чувства сж развити много добре на главѣтѣ на Сжръ Оливерѣ Лоджѣ. Той е единѣ работникѣ, единѣ авангардѣ на новѣтѣ окултнѣ мислѣ въ днешния крайно материалистиченѣ свѣтъ. Единѣ голѣмѣ представителѣ на наукѣтѣ, единѣ колосѣ въ окулизма.

Хенрихѣ Фордѣ

Фордѣ, царѣтѣ на автомобилѣтѣ, се е издигналѣ до това стѣпало на живота само благодарение на своя гений. Той е билѣ прѣстѣ търговски служителѣ. Въ своята днешнѣ работѣ той се ржководи отѣ една практическа философия, която има своитѣ много хубави страни. **Ronald** дава като характеренѣ знакѣ за неговия технически гений полукръгѣ на юпитеровия хѣлмѣ. Звездѣтѣ на Аполоновия хѣлмѣ допълва чертитѣ на неговия творчески духѣ. Тя вещѣе и за славѣтѣ му и за богатствѣтѣ му. Това последно се установява споредѣ нѣкои хиролати и по широкѣтѣ разстояние чѣжду линията на сърдцѣтѣ и тази на ума Преломѣтѣ въ сждбата на Фордѣ въ благоприятенѣ смислѣ е почналѣ къмѣ неговѣтѣ 18-та година Прѣжжнатѣ линия на сждбата говори ясно затѣва

Чертитѣ на лицѣтѣ и формата на главѣтѣ сведочатѣ за неговия улегналѣ и хармониченѣ характерѣ.

УЧИТЕЛЪТЪ ГОВОРИ

УЧИТЕЛЪТЪ

Единъ Учителъ има въ свѣта!

Единъ е Учителътъ, който носи истинското знание. Той има много проявления въ живота, но по сжщина е само единъ. Намѣри ли човѣкъ единъ отъ моментитѣ на Неговата проява, едновременно съ това ще намѣри и себе си.

Законъ е — като намѣришъ единия Учителъ, като намѣришъ Бога, ще намѣришъ и себе си. Като видишъ Бога, ще видишъ и себе си. А да видишъ Бога, да видишъ и себе си, това е най-свещениятъ моментъ въ живота на човѣка. За този именно моментъ човѣкъ живѣе.

Учителъ въ свѣта може да бжде само Богъ. И когато Христосъ казва на ученицитѣ си: „Единъ е вашиятъ Отецъ“, той подразбира великия, единия Учителъ.

Учителътъ — това е Бащата. Богъ се превръща на баща и взима известно отношение къмъ насъ, по закона на Мждростъта.

Ето защо подъ Учителъ, въ универсаленъ смисълъ на думата, ние подразбираме великата Божия Мждростъ, която внася истинското знание въ свѣта, която внася всички нови идеи, всички нови форми, всички нови чувства и импулси въ живота.

И така, помнете: Единъ е великиятъ Учителъ въ свѣта, макаръ и много да сж Неговитѣ проявления.

Защото казалъ съмъ ви и пакъ ви казвамъ: Едно е знанието, една е свѣтлината. Но знанието отъ едно мѣсто не идва, и свѣтлината презъ единъ прозорецъ не влиза.

Неизброими сж пжтищата на Знанието, неизброими сж прозорцитѣ на Свѣтлината.

Всѣки, който е натоваренъ съ мисията да изяви на хората Истината, не говори отъ свое име. Той говори отъ името на Единия Учителъ. Затова Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ въ свѣта да сторя моята воля, а волята на Оногова, който ме е проводилъ“.

Всѣки истински Учителъ, всѣки Помазаникъ Божий е изпратенъ съ специална мисия на земята. И тъй както човѣшкитѣ закони, които сж въ края на краищата отражения на законитѣ въ духовния свѣтъ, изискватъ отъ обикновенитѣ преподаватели известенъ цензъ, за да могатъ да встѣпятъ въ длъжностъ, така е и въ духовния свѣтъ. Може да бжде Учителъ само оня, който е осѣненъ и помазанъ отъ Божия Духъ. Който не е осѣненъ отъ Божия Духъ, нѣма право да учителствува. Защото ще престѣпи божествения законъ.

Не мислете, че Учителитѣ не сж се учили. Тѣ сж минали шко-

литѣ на физическия, духовенъ и божественъ свѣтъ и сж имали откровението на цѣлия козмосъ. Тѣ познаватъ вжтрешнитѣ закони на Природата, познаватъ устройството на свѣта, познаватъ устройството на човѣка, неговия пжтъ на развитие и великото му предназначение. Тѣ познаватъ ония строго опредѣлени отношения между неговия духъ и душа, между неговия умъ и сърдце. И затова само тѣ еднички могатъ истински да го ржководятъ по пжтя на неговото развитие.

Но вие ще попитате: „Какъ можемъ да познаемъ единъ Учителъ?“

Познаването на Учителя е чисто духовенъ процесъ. Учителътъ не може да се яви на физическия свѣтъ като завършенъ актъ. Той не може да дойде и като нѣкакво външно явление въ живота. Учителътъ идва като вжтрешна, разумна проява въ човѣка. Затова отвжтре става познаването на Учителя — въ душата на ученика. Мнозина възприематъ известни мисли по внушение и мислятъ, че това е тѣхниятъ учителъ, който имъ говори отвжтре. Има, обаче, грамадна разлика между вжтрешния говоръ на Учителя и внушението. Внушението е единъ актъ на насилие. Говорътъ на Учителя е свободенъ актъ. И затова, когато Учителътъ говори отвжтре, ученикътъ се вдъхновява.

Ала и когато Учителътъ говори отвънъ, чрезъ думитѣ на нѣкой езикъ, неговиятъ говоръ има опредѣлени качества. Учителътъ употребява всѣка дума на мѣстото ѝ. Той знае, защо е употребилъ една дума, и какъвъ ефектъ ще произведатъ нейнитѣ вибрации.

Едно помнете: Понятието за Учителъ е строго опредѣлено въ Живата Природа.

Учителъ е само онзи, у когото нѣма никакво насилие. Той е силенъ, но не упражнява насилие.

Учителъ е само онзи, у когото нѣма никаква лъжа. Неговата възвишена разумность изжключва всѣкаква лъжа.

Учителъ е само онзи, у когото нѣма никакво зло. Неговата доброта изжключва всѣкаква зло.

Щомъ у нѣкой човѣкъ има насилие, лъжа и зло, той не е учителъ, той е ученикъ.

Това е най-простото и най-достпно опредѣление за учителъ и ученикъ.

Присжтствието на Учителя се познава по това, че той дава животъ, свѣтлина и свобода.

Защото Учителъ е само оня, който върви по закона на Любовта, Мждростта и Истината.

Който не спазва още напълно тия закони, той е ученикъ.

Любовта на Учителя е изпитана, тя не може да се изпитва.

Знанието на Учителя е изпитано, то нѣма защо да се изпитва.

Чистотата на Учителя е изпитана, тя нѣма защо да се изпитва.

Учителътъ, въ истинска смисълъ на думата, е сѣвършенъ човѣкъ. Въ него нѣма нито сѣнка отъ колебание, двоумение или невѣрие.

Само Учителътъ може съ право да се нарече великъ и мощенъ човѣкъ, защото неговиятъ животъ има отражение въ цѣлия козмосъ. А щомъ животътъ и мисълта на единъ човѣкъ се отразяватъ въ цѣлия козмосъ, тѣ сж божествени.

Учителствуването подразбира единъ актъ на висшо самосъзнание. Трѣбва да се извърши единъ чисто духовенъ процесъ между учителя и

ученика. Необходимо е, при това, пълно съзнание за задачата, която тѣ иматъ да изпълнятъ. Въ случая трѣбва да съществува такава пълна обмѣна между учителъ и ученикъ, каквато съществува между детето и майката въ нейната утроба.

И както човѣшкиятъ духъ работи въ утробата на майката, за да изгради тѣлото на детето, както той се учи при този процесъ, взимайки участие въ работата, която върши духътъ на майката, така и Учителътъ и ученикътъ трѣбва да работятъ едновременно съ помощта на Божествения Духъ, за да изградятъ духовното тѣло на ученика — неговото вѣчно жилище.

Ето защо, да бждешъ Учителъ, това ще рече да раждашъ духовно.

Въ тази смисълъ на думата се говори въ Писанието за раждане на мъже отъ мъже. Мъжътъ трѣбва да ражда, сиречь да бжде добъръ учителъ. И първото нѣщо, което трѣбва да направи духовниятъ Учителъ, то е да разкрие на ученика духовния, невидимъ до тогава за него свѣтъ, тъй както майката, следъ деветмесечно носене на детето въ своята утроба, му разкрива единъ новъ за него свѣтъ.

Ясно е тогава, каква деликатна и отговорна работа е да бждешъ духовенъ Учителъ. Затова Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и имъ казва: „Не се наричайте учители“. Ако нѣкой си позволи самоволно да учителствува и осакати духовно нѣкои души, ще отговаря предъ Великия Законъ. Великиятъ Законъ е благъ, но и справедливъ. Всички самозвани учители биватъ хвърляни въ затворъ, и следъ като излежатъ своето наказание — а знаете ли колко хиляди години сж потребни за това — чакъ тогава ще поематъ правия пътъ на своето развитие.

Благъ е Великиятъ Законъ, но и справедливъ!

Да ви припомня ли случая съ Моисея? Моисей се е училъ при най-добритѣ учители въ Египетъ. Училъ е дълго време и е миналъ презъ известна школа. И наистина, чудесата, които той е направилъ предъ фараона, показватъ, че той е ималъ известни знания. Но заради една простѣпка — убийството на египтянина, абсолютно забранено за единъ ученикъ на Бѣлото Братство, той трѣбваше да отиде на уединение цѣли 40 години въ пустинята, за да изкупи своя грѣхъ. За едно убийство, той трѣбваше да учи и изкупва цѣли 40 години. Чакъ следъ това той получи ново посвещение.

Като ви напомнямъ голѣмата отговорностъ, която има единъ посветенъ за една направена погрѣшка, искамъ да ви наведе на мисълта, колко голѣма отговорностъ поематъ пъкъ ония самозвани учители, които осакатяватъ човѣшкитѣ души.

Затова Христосъ съ такава предупредителностъ наставя ученицитѣ си: „Не се наричайте учители!“

Ще ме попитате сега, какъ се познаватъ истинскитѣ учители отъ лъжеучителиѣ, какъ се познаватъ учителитѣ на Бѣлото Братство отъ тия на Черното?

Учителътъ на Черното Братство не познава Истината и поради това обръща внимание на външността. Той се облича съ най-хубави дрехи, носи най-скъпи украшения и накити — пръстени, обсипани съ брилянти. Той казва на ученицитѣ си: „Само менъ ще слушате, само въ менъ ще намѣрите истината“.

Учителят на Бѣлото Братство се облича скромно, но винаги чисто и спретнато. Той не носи пръстени и украшения. На учениците си казва: „Не очаквайте много отъ менъ!“ За да не изпадне ученикътъ въ заблуда, той иска да го накара самъ да намѣри вътрешнитѣ богатства и чистота на своя учителъ, да намѣри не външния, а вътрешния му блѣсъкъ. При това учителят на Бѣлото Братство не ограничава учениците си, а имъ дава пълна свобода.

Учителят на Бѣлото Братство, учителят на Истината носи съ себе си три нѣща: свобода за душата, свѣтлина за ума и чистота за сърдцето. Лъжеучителят носи съ себе си: робство за душата, тъмнина за ума и опорочаване за сърдцето.

За да имате, обаче, пълна представа за Учителитѣ, ще ви кажа, че има и друга една категория учители — Великитѣ Учители на Великото Всемирно Братство, които познаватъ методитѣ и на еднитѣ и на другитѣ и регулиратъ тѣхната дейность. Тѣ направляватъ цѣлия козмосъ и следъ завършване на всѣка еволюция, създаватъ нови еволюционни вълни, следващи другъ планъ и другъ ритъмъ.

Идването на единъ Учител на земята е разуменъ актъ на цѣлата Жива Природа. За да се прояви единъ великъ Учителъ, трѣбва всички разумни души да се събератъ на едно мѣсто. При това, на земята също трѣбва да се подготвятъ съответнитѣ условия за неговото идване.

Само за да набележа бегло пѣтя, по който тия условия се създаватъ, ще кажа:

Трѣбва да се родятъ двама гениални хора, за да се роди единъ светия — въ смисъла, който Живата Природа придава на тия думи. А за да се яви единъ великъ Учителъ, трѣбва да се родятъ десетъ светии.

Ясно е тогава, защо великиятъ Учителъ, който е една колективна единица, отразява живота на цѣлия козмосъ, и защо неговиятъ животъ, отъ своя страна, има отражение въ цѣлия козмосъ.

Учителятъ черпи своитѣ знания и принципи отъ великата книга на Живота, въ която всѣко камъче, всѣко клонче и цвѣтче, всѣко растение и животно, всѣко човѣшко сѣщество, всѣка жива форма съ една речъ, представятъ написани слова.

Когато той вземе единъ листъ отъ нѣкое дърво, разглежда го и чете, кога, де и при какви условия се е развилъ този растителенъ видъ, какви сж били хората тогава, какво е било състояние на слънчевата система. Той прочита и много събития отъ настоящия животъ, на които този листъ е билъ свидетелъ.

Защото трѣбва да знаете, че всичко оставя следи и отпечатъци върху този листъ. Листата на едно дърво хроникиратъ всичко, което е станало въ неговата околностъ. Тѣ повествуваатъ за това, какви хора сж минали, какви сж били тѣхнитѣ мисли, желанія и постѣпки.

За Учителя нѣма безсловесно сѣщество въ Природата — всичко му говори на свой езикъ.

Преди 2000 години единъ богатъ момъкъ зададе на Христа следния въпросъ: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя животъ вѣченъ?“

„Учителю благи!“ Въ български езикъ, па и въ всички други езици, нѣма думи по-съдържателни, думи съ по-голѣма мелодичность и хармония отъ тия две думи. Много се изисква отъ единъ ученикъ, за да разбере дълбокия имъ смисълъ.

Думата „учитель“ на български е издържана въ всѣко отношение—и въ математично и въ кабалистично и въ музикално.

„Учителю благи!“ Тѣзи думи съдържатъ въ себе си всичкитѣ божии блага. Тѣ носятъ въ себе си условия за осъществяване на Божията Любовь, Мъдрость и Истина. Тѣ носятъ въ себе си условията за осъществяване на всички добродетели. Тѣзи думи сж ключъ, съ който могатъ да се отворятъ вратитѣ, затворени отъ вѣкове насамъ. Тѣ представятъ магическа формула, силата на която може да се изпита и провѣри. Вѣра се иска за това!

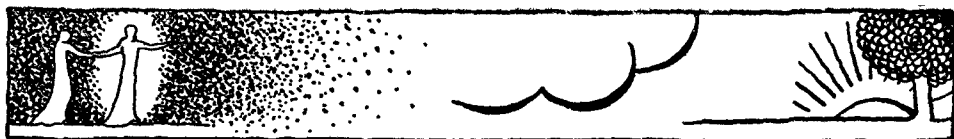
Преди 2000 години единъ богатъ момъкъ зададе на великия Учитель въпроса: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя животъ вѣченъ?“ Но отговорътъ го накара да си отиде съ оборена глава.

Вдигнете сега главитѣ си, обърнете се къмъ великия Учитель и кажете:

„Учителю благи, искамъ да изпълня закона Ти!“

Само така ще станете ученици на Великия Учитель и служители на Живия Богъ.

ИЗЪ ЖИВОТО СЛОВО

Да мисли! Човѣкъ трѣбва да мисли!

Кога?—Всѣки моментъ, всѣки часъ, всѣки день. Най-елементарното нѣщо за човѣка е да се научи да мисли. Щомъ мисли, това показва, че идеята за Бога е влѣзла вече въ неговия умъ.

Да мисли! Човѣкъ трѣбва да мисли! Да има идея за Бога!

* * *

Единствениятъ, който мисли, е Богъ. Понеже мисли, Той е щастливъ. Понеже е мислилъ, Той е създалъ съвършенъ свѣтъ. Тѣй както е създаденъ свѣтътъ, това говори за правата мисль на Великия.

* * *

Не трѣбва да питаме, защо свѣтътъ е създаденъ така, а трѣбва да питаме защо е създаденъ.

— Защо е създаденъ свѣтътъ?

— Да мислимъ.

* * *

За да покаже че обича, човѣкъ трѣбва да учи. Който се учи, той има любовъ. Който не се учи, той нѣма никаква любовъ. Пробниятъ камъкъ на любовта е учението.

* * *

Процесътъ на мисълта трѣбва да проникне дълбоко въ битието на човѣка, който всѣка сутринъ, при ставане още, трѣбва да си каже: Азъ трѣбва да мисля като Бога. Трѣбва да обичамъ тѣй, както Той обича. Защо? — Защото само съ Любовта, която е проявилъ, Богъ е творилъ, работилъ, създалъ цѣлата вселена. Само съ Любовта, която е ималъ, Той е могълъ да вземе предъ видъ нуждитѣ и на най-малкиятъ сжщества и да ги задоволи.

Всичко въ свѣта, цѣлата вселена е резултатъ на Божията мисль. Като мислилъ стотици, хиляди и милиони години, Той създалъ нѣщата така, както ги виждаме днесъ.

Да мисли! Човѣкъ трѣбва да мисли! Да има идея за Бога!

ПРИТЧИ И ПРИКАЗКИ

ЧУДНАТА СЪМКА

Нѣкога, въ едно далечно царство, всички поданници живѣли щастливо. Живѣли братски и били честити отъ това.

Тѣхниятъ царъ не билъ жененъ. Зародила се мисълта да го оженятъ. „Какъ тѣй нашиятъ царъ да стои самъ. Да му намѣримъ нѣкоя красива мома да го оженимъ, да имаме наследникъ. Другояче нашата държава ще пропадне.“ Избрали най-красивата мома и оженили младия царъ.

Скоро на царя се родили две дъщери. Едната толкова красива, щото привличала всички съ хубостъта си, а другата толкова грозна, щото всички я отбѣгвали. Но нещастieto било другаде. Красивата царска дъщеря, когото отъ поданниците погледнѣла, заболѣвали го очитѣ когото пипнѣла осакатявалъ, когото срещнѣла изъ пѣтя при разходка, здравъ не се връщалъ. А грозната когото погледнѣла оздравявалъ, на когото пожелае ржка, излѣкувалъ се.

Но болнитѣ ставали все повече и повече. Грозната царска дъщеря не смогвала да ги лѣкува. Затѣжили се поданниците, затѣрсили лѣкъ.

И лѣкътъ пристигналъ. Явилъ се единъ великъ мѣдрецъ, който носѣлъ една чудна сѣмка. „Азъ ви нося, казалъ той, лѣкъ противъ вашитѣ нещастия. Отъ тази сѣмка израства дърво деветъ метра високо. Дава сочни плодове, които тежатъ по половинъ килограмъ. И всѣки, който яде отъ тѣхъ, нѣма да бѣде заразенъ отъ погледа на красивата царска дъщеря. Това е дървото на живота“.

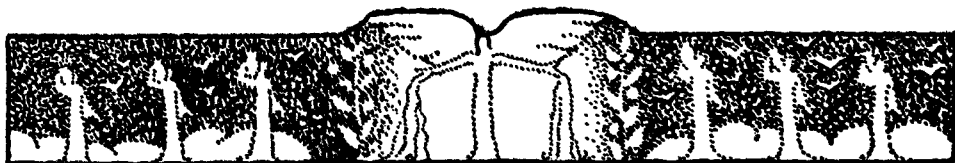
Зарадвали се хората. Взели сѣмката и единъ на другъ я предавали. „Виждате ли, казвали тѣ, тази сѣмка. Ако се посади, израства деветъ метра високо дърво съ сладки, голѣми плодове, които лѣкуватъ всички болести“. Всички започнали да говорятъ за сѣмката и вѣрвали въ целебнитѣ свойства на голѣмитѣ ѝ плодове. Но сѣмката не посѣвали.

Единъ день разбрали, че сѣмката е загубена. И за да не се признаятъ за виновни, започнали да говорятъ лошо за нея — че това, което се говори за нея е невѣрно и глупаво. „Може ли да съществува толкова голѣмо дърво и да дава такива целебни плодове!“ И започнали назадъ къмъ нещастията. А тѣ се увеличавали, защото красивата царска дъщеря не преставала да гледа, да пипа и да среща хората.

Пакъ започнали нещастнитѣ поданници на щастливото нѣкогашно царство да търсятъ лѣкъ. И пакъ лѣкътъ не закѣснѣлъ. Явилъ се пакъ мѣдрецътъ. „Понеже първиятъ пѣтъ вие изгубихте сѣмката, казалъ той, сега нѣма да ви я дамъ да я предавате отъ ржка на ржка. Ще намѣря най-достойниятъ гражданинъ и ще му река: Приятелю, ти имашъ хубава градина. Азъ ще посада сѣмката, а ти ще я поливашъ и наглеждашъ. И следъ нѣколко години ти ще имашъ плодове, лѣкъ за всички.“

И наистина, намѣрилъ мѣдрецътъ най-достойниятъ отъ поданниците, посадилъ сѣмката, израстнало дървото. И още първитѣ му плодове донесли здраве — лѣкъ за всички.

И прочуло се дървото, прочулъ се целебниятъ му плодъ и вѣвъ и вѣнъ отъ предѣлитѣ на царството. И трѣгнали отъ всички страни да го търсятъ.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

При езерото „Балдеръ-Дару“

Пакъ сме при седмострунната арфа на Рила! Предъ насъ е второто езеро „Елбуръ“. Колко сме сближени съ него отъ миналитѣ години! Ето Изгрѣвниятъ върхъ: скъпи мигове ни свързватъ съ него. Въ кристалнитѣ сини води на езерото се оглеждатъ върхътъ „Харно ми е“ и околнитѣ върхове. Тукъ чувствуващъ по-ясно, отколкото на друго мѣсто, свещения пулсъ на живота, светостъта на всѣко мигновение, скритата красота на нѣщата! Тукъ долавящъ вжтрешната свѣтлина, която озарява всѣко сщество.

Колко живо се чувствува тукъ присжтствието на тия Сжщества, Синове на Свѣтлината, чиято любовъ като мощна струя чъртае линиитѣ и контуритѣ на бжднитѣ! Какъ чудниятъ замахъ на тѣхната ржка е изваялъ тия форми, които виждаме около насъ. Сочна трева покрива полянитѣ около насъ; наоколо летятъ мушички. Но една любеща ржка бди надъ тия деца и ги води къмъ свещения върхъ на Пробуждането и Осъзнаването. Какъвъ красивъ планъ иматъ тия Сжщества и съ най-дребнитѣ създания! Едни невидими крила ги осияватъ съ своето присжтствие!

Множество цвѣта съ чудни краски, по-ярки отколкото долу, ни заобикалятъ. И колко сж радостни, че пакъ сме посетили просторнитѣ имъ дворци! Тѣ долавятъ музиката, която иде отъ слънцето, отъ звездния миръ, отъ планинскитѣ върхове, отъ езерата и канаритѣ, и тя имъ разбулва загадкитѣ на мирозданието! Тя именно гради вжтре въ тѣхъ чудния строежъ на тѣканитѣ имъ и се изявява съ богатото разнообразие на тѣхнитѣ форми и краски.

Езерната повърхность затрептява отъ тихъ вѣтрецъ. Той не ти ли говори за красотата на единъ вжтрешенъ свѣтъ, не ти ли разкрива чистотата и светостъта, които образуватъ реалната сжщина на всички нѣща?

Преди малко сме слѣзли отъ Изгрѣвния върхъ. Колко красиво почна и тоя день отъ наниза на чуднитѣ ни дни въ Рила! Сега ще отидемъ при третото езеро „Балдеръ-Дару“ за ритмични упражнения.

Тръгваме съ радостно очакване: пакъ ще се потопимъ въ царството на хармонията, отъ което винаги се излиза окриленъ! Минаваме край второто езеро и поемаме нагоре. Ето красивата полянка край „Балдеръ-Дару“. Близко до насъ се очъртаватъ непристѣпнитѣ стени около „Близнацитѣ“. А отъ другата страна около третото езеро се очъртаватъ по-нѣжнитѣ, по-мекитѣ линии на съседнитѣ височини.

Живиятъ кръгъ е вече очъртанъ край „Балдеръ-Дару“. Движѣ-

нията почватъ. Но какво става? Ти съзерцавашъ движенията на тая жива линия, но като че ли цѣлата околностъ се преобразява въ мигъ! Това не сж вече обикновена полянка, познатитѣ върхове и езера! Ти виждашъ вече храмъ. Всички тия върхове, канари и езера сж частъ отъ чудната архитектура на тоя храмъ. Една завеса се отдрѣпва отъ предъ очитѣ ти, и ти вече си въ състояние да прозрешъ вътрешната страна на тия свещени игри! Тѣ вече не сж за тебъ игри. Това е вече за тебъ молитвенъ зовъ на душата. Въ тия издигнати ржце, въ тия плавни движения ти долавяшъ вѣчния копнежъ на душата къмъ Безграничния! Това е зовъ на душата къмъ Свѣтлината, къмъ Вѣчното Добро, къмъ Любовта, къмъ Реалното! Молитвата е превърната въ движение. Въ тоя мигъ ти разбирашъ, че тия движения сж священодѣйствиe, чрезъ което човѣкъ осъзнава, че сжщината на естеството му е музика, чистота, любовъ! Въ тия мигове той чувствува по-живо хилядитѣ нишки, които го свързватъ съ всемира. Едно сияние излиза отъ живия кржгъ, и лжчитѣ му отнасятъ на далечъ зова на тия души! Единъ свѣтълъ кржгъ се формира надъ главитѣ имъ и се издига нагоре къмъ безконечността! И искрениятъ зовъ на тия души достига до всички сърдца и имъ говори за красотата на новия животъ, който слиза и който е тъй близо до насъ! И тоя зовъ не отива напраздно! Той ще участвува въ изграждането на красивото здание на човѣшкитѣ бжднини! Свещениятъ зовъ на всѣка душа намира отгласъ въ всички пробудени души! Когато мислитѣ и светитѣ копнежи на дълбокия си вътрешенъ животъ вложишъ въ красиви движения, ти пускашъ въ пространството живи сили, които работятъ и градятъ.

Живиятъ кржгъ спойва душитѣ въ едно цѣло. Тѣ се сливатъ. Рухватъ преградитѣ по между имъ, и тѣ чувствуватъ вѣчнитѣ връзки, които ги свързватъ и обединяватъ. Тоя живиятъ кржгъ не е ли знамение за красотата на единството, което иде? Всички тия движения заедно съ вложеното въ тѣхъ не ни ли говорятъ за богатствата на бждния день?

Всички сж преобразени! Тѣ чувствуватъ, че тая музика и тия движения ги свързватъ съ висши сфери, съ творчески извори, изъ които бликатъ изобилни струи на животъ и проникватъ до всички кжтове на тѣхното естество. Контактътъ съ тия извори е установенъ! Една свѣтлина озарява гѣхнитѣ лица и ги прави по-красиви! И въ сиянието на тая свѣтлина ти виждашъ въ тѣхъ нѣщо повече, отколкото другъ пжтъ, — ти почвашъ да ги познавашъ! Ти си ги познавалъ до сега повече външно! Само тогазъ познавашъ единъ човѣкъ, когато доловишъ красивия олтаръ въ глжбинитѣ на неговото естество! И тогазъ, въ минути на прозрение, въ чъртитѣ на лицето и въ проблѣсъка на очитѣ му ти виждашъ красотата на ангела, който гради и строи отъ вътре, за да приготви бждната форма, съ която ще се изяви. И когато познаешъ човѣшката душа, ти си позналъ Безграничния, ти си въ кржга на посветенитѣ! Когато се докоснешъ до тия свещени кжтове на душата, ти се изпълвашъ съ благоговѣние и свещенъ трепетъ. Ти си предъ нѣщо неземно и велико, ти си предъ лицето на Безграничния! Ти мълчишъ и чувствувашъ вѣчнитѣ устои на битието и красотата на Реалното задъ булото на преходното! Единъ лжчъ на Абсолютното те е озарилъ и ти си близо до свещената тайна!

Въ красивитѣ минути на тия движения ти искашъ да простишъ

на всички, ти искаш да се жертвуваш. Всичко наоколо ти се явява въ новъ видъ и ти говори по новъ начинъ. Въ дърветата, въ скалитѣ въ езерата, въ синьото небе, въ тревитѣ и цвѣтята ти почвашъ да виждашъ нѣщо, което до сега не си виждалъ, и като че ли почвашъ да прозирашъ скрития смисълъ на цѣлото битие. Почвашъ да прозирашъ, че задъ всички тия форми е Любовта! Тя гради, тя тече постоянно великата симфония на живота, за да изведе всички къмъ радостта на свободата!

Красиви мигове, преживени при паневритмията! Останете винаги при насъ. Колко искаме да ви бждемъ вѣрни постоянно. Нека да бждемъ винаги такива, каквито сме тогазъ! Нека да останемъ винаги вѣрни на свѣтлината, която тогазъ ни озарява! Нека винаги да звучатъ въ уши-тъ ни Словата, които тогазъ ни нашепватъ отгоре! Вие внесате нова поезия въ нашия животъ и по-голѣма пълнота! Чрезъ васъ ние се учимъ да виждаме въ цвѣтята нова красота, която до тогазъ не сме подозирали. Нека останемъ вѣрни на красивия свѣтъ, за който тогазъ добиваме откровение! Нека да виждаме хората такива, каквито ги виждаме тогазъ!

* * *

Учителътъ сѣда на едно възвишение. Всички сме около него. Той почва да ни говори. Ето Словото на Учителя:

„Човѣкъ трѣбва да напусне обикновения животъ и да влѣзе въ необикновения! Свѣтътъ ще се справи съ едно вътрешно разбиране на нуждитѣ на човѣшката душа. Ако хората биха разбирали божественитѣ закони, то човѣкъ всѣки день би могълъ да бжде щастливъ. Най-великото и най-реалното въ свѣта е любовта. Тя е най-моцната сила въ свѣта. И цѣлиятъ свѣтъ е създаденъ чрезъ принципа на любовта. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да обичашъ. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да ви обичатъ. Тя е най-голѣмиятъ изворъ, който съединява всички души въ едно. Великата любовъ внася животъ и осмисля битието. Това е щастието на човѣка. Щастието е възможно само при великата любовъ. Щастието седи въ обмѣната, въ вътрешната връзка между душитѣ. Любовта е единъ актъ на божественото въ човѣка. Всѣки човѣкъ е единъ изворъ, отъ който трѣбва да изтича божественото. При любовта Безграничниятъ е, който действа въ тебе. Ето защо, любовта е опознаване на Безграничния! Ако ние въ любовта Го опознаемъ, тогазъ ние имаме реалната любовъ. Единствениятъ пжтъ, по който Безграничниятъ се открива на човѣшкия умъ, сърдце, душа и сила, това е пжтътъ на любовта. Всѣки потикъ да се прави добро, всѣки потикъ за любовъ иде отъ Безграничния. Любовта да ти стане пжтъ. Не си ли въ пжтя на любовта, ти ще попаднешъ въ най-голѣмитѣ нещастия. Пжтътъ на усъвършенствуването е пжтъ на любовта. У човѣка трѣбва да се роди божественото съзнание, да се роди великата божествена любовъ. За да я възприемете, непременно у васъ трѣбва да се роди желание да обикнете когото и да е, нѣкоя мушичка, бръмбаръ, дърво, човѣкъ.

Знанието е потикъ къмъ любовта. Човѣкъ като се научи, почва да обича. Само умниятъ може да обича. Любовта не е наука за глупавитѣ.

Любовта, която имашъ, е едно богатство. До толкозъ, доколкото ставаме проводници на божествената любовъ, до толкозъ нашата цена се увеличава. Оня човѣкъ, когото вие обичате, мислите ли, че е сиромашъ? Той е една ценностъ вътре въ природата, която съ нищо не може да се купи.

Всички страдате по единствената причина, че не употребявате закона на любовта. Научете се да обичате и добритъ и лошитъ хора.

Ако ти имашъ любовъ къмъ Безграничния, можешъ да имашъ всички постижения. Това, което разрешава въпроситѣ, това е любовта. Който влѣзе въ пълнотата на божествената любовъ, всичко каквото желае, ще му се даде. Смыслътъ на живота е въ ежедневнитѣ придобивки. Любовта подразбира условията, при които може да дойде това, което искате.

Единственото нѣщо въ любовта е, че тя дава щастие, блаженство, сила. Най-първо тя ще внесе подмладяване въ васъ. Вие ще станете младъ. Оня, който обича, той не може да умре. И да умре, ще оживѣе. Азъ говоря за любовта като една сила, която работи въ човѣка за неговото повдигане и която дава всички материали, които трѣбва да се обработватъ.

Онзи, който обича и онзи, когото обичатъ, се въздигатъ. А онзи който не обича и онзи, когото не обичатъ, се понижаватъ. Любовта е това, което носи здраве, което носи миръ, свѣтлина и условия за ума. Само при любовта умътъ може да функционира правилно. Човѣкъ, който не обича, той на нищо не може да се научи.

Единствениятъ пѣтъ, по който човѣкъ може да се освободи, то е любовта. А любовта — това е Безграничниятъ! Свобода има само, ако обичашъ. Да се освободишъ значи: да обичашъ.

Любовта е най-силниятъ лозунгъ.

При любовта сърдцето се обновява; това значи, че мирогледътъ и животътъ на човѣка взематъ съвсемъ друго направление. Една любовъ, която не може да преобрази човѣка, не може да го направи силенъ, здравъ и добъръ, това не е любовъ.

Любовта подразбира онова красиво състояние на душата и оня вѣчниятъ миръ, — да не виждате нищо лошо, защото задъ най-големата мъжнотия седи едно велико благо. Единъ день всички противоречия ще изчезнатъ.

Единственото възпитание на младото поколение, на мъжетъ и женитѣ, е: трѣбва да се даде една правилна философия на любовта.

Любовта е пѣтъ за възкресение. Тая любовъ иде сега въ свѣта!“

Обстановката чудно хармонира съ красивия свѣтъ, въ който ни въвежда Учителътъ! Едно битие извънъ всичко преходно ни облѣхва съ своето присѣствие! Съзнанието ни е издигнато въ чиститѣ сфери на единъ другъ свѣтъ; отъ свѣтлината, която той прѣска въ всички посоки, по единъ лжчъ прониква до всѣко сърдце! Словото на Учителя е тъй близко и сродно до онова, което крие всѣка душа въ глѣбинитѣ си! Отъ него като че ли е изтъкана и сжщината на нашето естество. Словото на Учителя като че ли буди нѣкакъвъ дълбокъ споменъ у насъ. Като че ли то постоянно ни е говорило отвѣтре, но тъй тихо!

Всички вие тукъ, цвѣтя, върхове и езера, вложете въ васъ Словото Му и го разкажете на всички, които минаватъ по тия мѣста! Ти, нѣжни вѣтрецъ, отнеси го долу до всички души, които жадуватъ и очакватъ изгрѣва на слънцето.

* * *

Сега нека отидемъ къмъ шестото езеро за плочи! Тѣ сж тъй потрѣбни за каменната хижа, която строимъ край второто езеро! Отгоре тя

ще е покрита съ голѣми плочи, съ които сж тѣй богати тия мѣста! Всички съ радостъ поематъ нагоре къмъ „Сърдцето“, Ето горе на оня склонъ чешмичката при „Махабуръ“. Ето, показва се и самото езеро „Махабуръ“. Изкачваме се вече по склона къмъ „Сърдцето“ и минаваме край третата чешмичка, направена тукъ! Всички вземаме голѣми плочи. Нѣкои отъ тѣхъ сж тѣй голѣми, че нѣкои ги носятъ на грѣбъ, а други сж носени отъ нѣколцина.

Лицата на всички сж сияещи! Какъ работата за другитѣ е източникъ на най-чистата радостъ! Ето тайната на щастието! Ето ключътъ! Де е разгадката? Когато работишъ за другитѣ, душата ти е отворена книга, която възприема! А когато не излизашъ вънъ отъ тѣсния кръгъ на личния животъ, ти си затворена книга, въ която животътъ не може да вложи ценнитѣ си съкровища.

Ето, пакъ сме вече при стана край второто езеро съ скжпитѣ си приноси! Всички ги оставяме край градещата се хижа.

Благодаримъ на третото езеро, че можахме край китнитѣ му брѣгове да приживѣемъ красиви мигове! Благодаримъ и на скромната тревица, която меко постилаше полянката тамъ. Вие, върхове, езера и потоци! Какъ красиво приехте нашия станъ въ тия свещени мѣста! Ще разправимъ долу чуднитѣ тайни, които ни разкрихте!

Здраве, Сила и Животъ

Жизнерадостъта. Кой човѣкъ ви харесва най-много? Може би замислениятъ, мълчаливиятъ човѣкъ да има много привлекателни черти, ала никой не би желалъ да бѣде постоянно киселъ като холерика, или пѣкъ кашкавъ като флегматика. Отъ всички хора, най-приятенъ е жизнерадостния човѣкъ. Той има магнетична сила да привлича. Въ него скоро се претапя всѣкакво зло, неговото разположение на духа се предава и на най-угнетения. Той повдига всички ония, съ които идва въ допиръ. Жизнерадостъта е вътрешенъ пулсъ за тѣлото и душата. Жизнерадостъта е признакъ на животъ. Тя не е плитка проява на ненаситни чувства, на лакомство и суетностъ. Това не е жизнерадостъ! Жизнерадостъта има дълбоки корени. Тя е изразъ на онази дълбока връзка съ ритѣма въ цѣлокупната природа. Жизнерадостниятъ, въ него всичко е пластично, отъ погледа му струи сила и животъ. Всѣки мускулъ на лицето му трепка неуловимо, чертитъ на лицето му сж хармонични — той е красивъ човѣкъ. Ти трептишъ, ти си въ връзка съ всичко трептящо въ природата, музика изпѣлва твоята сжщина, здраве се лѣе изъ твоето тѣло, когато жизнерадостъта обитава въ твоя домъ.

Погледнете пролѣтъ на цѣлата природа, тамъ кипи здраве и животъ. Това е пулсътъ на жизнерадостъта! Не виждаме ли ние този пулсъ на жизнерадостъта да се изразява и въ малкитѣ снѣжинки презъ зимата, и въ звездното небе при ясни нощи!

Живѣйте въ жизнерадостъ! Това е една мѣрка. Вие ще знаете, че живѣете, че сте свързани съ цѣлата природа. Вие ще бѣдете здрави, силни, разумни. Жизнерадостъта произтича отъ правата мисль — тя е пластична, импулсивна, мощна; жизнерадостъта се поддържа отъ благороднитѣ чувства. Тѣ предпазватъ винаги отъ извращение, тѣ поддържатъ достойнството на живота и неговата висота и святостъ. Дѣсна ржка на жизнерадостъта е волята за добро. Само жизнерадостниятъ прави добро, ей тъй, — безъ да чопли, безъ да придиравъ, безъ да държи смѣтка. Жизнерадостниятъ е изворъ или източникъ, свързанъ съ дълбокъ неизчерпаемъ изворъ. Той не шуми—това правятъ суетнитѣ. Нѣма общо между суетностъта и жизнерадостъта. Суетностъта е дърво безъ коренъ.

Дайте мѣсто на жизнерадостъта у васъ, и вие ще имате единъ смисленъ животъ!

Дайте мѣсто на жизнерадостъта у васъ, и вие ще бѣдете въ състояние да възприемате всички добри и свѣтли внушения!

Помнете, пѣтя на доброто и на растенето върви презъ жизнерадостъта!

Вдѣхновението. Истинскитѣ нѣща се вършатъ само подъ знака на вдѣхновението. Творецъ безъ вдѣхновение, не е творецъ. Всичко създадено отъ него скоро линѣе и вѣхне. Само вдѣхновениятъ човѣкъ може да прекрачи презъ всичкитѣ прегради на развитието. Има различни източници на вдѣхновението. Ала има и една мѣрка, по която може да се измѣри неговия характеръ. Вдѣхновение, което те тика къмъ дѣла, които ти даватъ вътрешна свобода; вдѣхновение, което развива твоя стремежъ къмъ великата мѣдростъ на живота; вдѣхновение, което поддържа винаги въ тебе пулсътъ на непресѣкващата любовъ къмъ

всичко, това е истинското вдъхновение, отъ което човѣкъ не бива да се отдѣля никога.

Хубавитѣ, изящнитѣ, приятнитѣ нѣща се създаватъ само подъ знака на вдъхновението. Вдъхновениятъ човѣкъ не е откъснатъ отъ живота. Напротивъ, той твори и претворява живота въ своитѣ прояви. Вдъхновениятъ работи съ умъ, сърце и воля, ала въ него има и нѣщо друго, което не се среща въ всѣкидневния човѣкъ. У него има душа, тази Божествена искра, която поддържа вѣчния творчески пламѣкъ, която осмисля всичко на земята.

Ще каже нѣкой, че съ вдъхновение отиватъ хората и на война, че съ вдъхновение нѣкой убива и дири мжсть, че съ вдъхновение върши зло. Не, всичко това угнетява духа, всичко това не дава свобода на духа, всичко това не преизпълва сърцето съ качества на великата търпимостъ, присъща само на любовта! Вдъхновението има свѣтли и чисти извори. Тѣ сж висинитѣ на духа, кждето обитава Вѣчниятъ, кждето покой и движение намиратъ своитѣ първообрази.

Вдъхновение! — Не почвай нищо безъ вдъхновение! Призови вдъхновението преди да почнешъ работитѣ си на земята и на небето. Дръжъ винаги въ глѣбинитѣ на сърцето и ума си топлия пламѣкъ на вдъхновението, което прави лицето ти светящо.

— Така ти нѣма никога да сбъркашъ, грѣшкитѣ ще изчезнатъ отъ твоя пжтъ. Ти ще бждешъ единъ съработникъ на Природата, която твори само съ вдъхновение. Затова ни говорятъ цвѣтята, затова ни говорятъ слнцето и звездитѣ. Затова ни говори животътъ въ всички свои най-хубави прояви.

Всѣки, който е престаналъ да се вдъхновява, той е престаналъ да живѣе, така говори Учителътъ.

Вдъхновението е майка на всѣко велико дѣло.

Живѣй съ вдъхновение!

Д. Антонова

ИЗГРЪВЪ

На царствения връхъ е царствената среща
 на тъмнината съ свѣтлината.
 Мълчатъ и дветѣ, потопени
 въ смирение предъ Бога, Който казва:
 Владѣйте въ миръ, любовъ и красота!
 Да бжде день!
 Съ благоговение оттегля се нощта.
 Единъ поклонъ предъ първата усмивка на деня
 и вечъ потѣва.
 А слънцето изпраща я съ приветъ,
 и пламва къмъ земята съ радостна усмивка
 за новъ и свѣтълъ день.
 Като опъната за песенъ струна е земята,
 трепти въ прозрачната мелодия при срещата съ лжчитѣ.
 Затихватъ дървесата, птички се смълчаватъ.
 И въ нѣмъ поклонъ се свеждатъ цвѣтицата.
 Ти вѣчната Божествена Любовъ!
 Една мелодия разлива се широко.
 И пѣятъ въ хоръ смиренитѣ тревички,
 и пѣй върхътъ, водата и скалитѣ.
 А огненото слънце изплавало е вече,
 То слуша тоя химнъ —
 тържествения химнъ земята, който пѣе
 къмъ него въ благодарностъ.
 Разтворилъ е цвѣтецътъ своята чашка,
 сърдцето си разтворилъ е човѣкътъ,
 разкрита е земята и приема
 лжчитѣ изобилно.

ИЗВОРЪ

Азъ зная изворъ бистъръ, съ вода прозрачна, чиста,
Отъ слънцето огръбянъ високо въ планината.
Жадуващи го търсятъ и азъ тръгнахъ да диря,
Намѣрихъ го, напихъ се, за радостъ на душата.

Азъ зная изворъ бистъръ — тамъ бисери сж скрити,
Съкросища несмѣтни — богатства отъ небето.
Отъ край далеченъ дойдохъ азъ бисеръ да подиря,
Намѣрихъ го и спазихъ дълбоко въвъ сърдцето.

Отъ този изворъ свѣтълъ единъ пжтъ който пие,
Да пие иска вѣчно — безсмъртие добива,
Отъ злото страхъ не знае и силенъ е въ живота,
Къмъ върхове планински презъ буритѣ отива.

Д. Антонова

ЛИСТОПАДЪ

Листъ следъ листъ се бавно ронятъ
Отъ могъщъ, вѣковенъ джбъ,
Всѣки листъ е малка песень,
Песень приказка догоня.

Всѣки листъ разказва, пѣе,
Спомня слънчеви милувки,
Росни и дъждовни капки
Щедро какъ небето лѣе.

Всѣки листъ е малка нота,
Всички пѣятъ за живота —
Есень въ жертва се принасятъ,
За това що не умира.

А на пролѣтъ нова струя,
И вълна на нова радостъ
Съ пѣпки гранитѣ покрива —
Листъ въвъ листъ животъ прелива.

St.

Милканъ

Загадъчни явления

Презъ 1932 год. въ дома на полковникъ Т. Т-въ въ Сливенъ, като се започне отъ началото на м. май, че чакъ до края на м. августъ сжщата година, непрекъснато падаха камъни отъ различна голѣмина.

Подозирайки, че това се прави отъ съседитѣ му, той, полковникътъ, постави постъ отъ нѣколцина войници, които, покачени по дърветата и стрехитѣ, да наблюдаватъ, отъ кжде се хвърлятъ тия „загадъчни“ камъни, които изпочупиха стъклата на прозорцитѣ му и често падаха върху гърбоветѣ на децата му.

Повикани бѣха стражари и детективи въ помощъ на войницитѣ, ала камънитѣ продължаваха да падатъ, безъ да се разбере, отъ кжде идатъ.

Жената на полковника, изплашена, отива да живѣе въ военния клубъ, а децата ги отвеждатъ въ дома на сестра му, обаче камънитѣ за голѣмо очудване на всички продължаваха да падатъ не само въ дома на полковника, а и въ дома на сестра му, кждето бѣха отведени децата му.

Всѣки день множество граждани се трупаха предъ дома на полковника, за да наблюдаватъ чудното и необяснимо за тѣхъ явление.

Окол. началникъ, убедилъ се, че въпрѣки взетитѣ мѣрки, въпрѣки войнишки. стражарски и детективски постове, камънитѣ непрекъснато продължаватъ да падатъ, безъ да се разбере, отъ кжде се хвърлятъ, съобщава на полковника, че понататъкъ ролята на администрацията става излишна, и вдига стражарския и детективския постъ.

Полковникътъ се намира въ чудо, изправенъ предъ една необяснима за него загадка.

Узналъ, че азъ се интересувамъ отъ подобенъ родъ факти и явления, единъ день той ме повика въ дома си, за да поиска моя съветъ и моитѣ услуги, за да се избави дома му отъ тая напасть.

Отидохъ. Видѣхъ прозорцитѣ му оковани съ дѣски, а до оградата на градината му натрупани купъ камъни, които изъ „невидѣлица“ падали, и той ги е събралъ за доказателство. Между камънитѣ имаше кжсове на тежина до 1-2 кгр.

Заведе ме най-напредъ въ кухнята. Тамъ единъ камъкъ, като ударилъ прозореца, пробилъ една дупка въ срѣдата на стъклото, колкото тржба на печка да се пхне въ него, безъ да го строши.

Като че ли камъкътъ е летѣлъ водоравно, та е ударилъ стъклото на прозореца тѣмо въ срѣдата.

Полковникътъ започна да ми разправя, че единъ день, като четѣлъ вестникъ, изправенъ до печката въ кухнята, а слугинчето му наведено подклаждало печката, изведнѣжъ тржбитѣ на печката се разклатили съ такъва сила, че той ги заловилъ съ ржцетѣ си, за да не се сгромолясатъ, обаче въ това време се силно изгърмѣло въ дупката, дето тржбата на печката е пхната въ стената на коминя, а пкъ слугинчето силно изплашено пада въ несвестъ на пода.

Другъ пжтъ рѣшили съ жена си да дежурятъ въ спалнята си и да наблюдаватъ, що ще се случи.

—Къмъ полунощъ, казва той, облеченъ, азъ се възлегнахъ на леглото и съмъ задремалъ за малко. Жена ми бѣше будна.

Едно силно извънтяване ме принуди да скоча. Виждамъ, че телътъ опънатъ надъ печката, върху който сушимъ детскитѣ пеленки, се люлѣе, и азъ го хващамъ съ ржката си и спирамъ люлѣенето му.

ната епоха“ отъ проф. Мауреръ и пр. Освенъ това презъ време на конгреса били представени нѣкои мистични драми: „Портитѣ на посвещението“ отъ Д-ръ Щайнеръ и избрани мѣста отъ „Елевзинскитѣ мистерии“ отъ Едуардъ Шюре и пр. Освенъ това били уредени курсове по евритимия, по пластика, по живопись и пр. Посетена била отъ гоститѣ биологическата лаборатория подъ ръководството на Д-ръ Пфайеръ.

Великото учение. Книжка първа: Нѣколко основни положения. Отъ В. Т. Благодумовъ. 1935 г. Цена 15 лева. Доставя се отъ Василъ Т. Ангеловъ, София, IV, ул. „Ив. Асенъ II“, 79 Стр, 159.

Радваме се, че вече излизатъ книги, въ които се прави опитъ да се изложи въ сбита, ясна и популярна форма учението на Всемирното Братство, — идеитѣ, които излага Учителътъ повече отъ 35 години като прави и редъпрактически опити за приложението на тия идеи въ разнитѣ области на живота. Този томъ е единъ видъ уводъ, изяснение на основнитѣ идеи. Той ще бжде последванъ отъ още нѣколко тома, въ които идеитѣ на Учителя ще се изложатъ въ по-голѣми подробности. Книгата е писана на единъ ясенъ, увлекателенъ езикъ и ние я препоръчваме на читателитѣ си.

„Асавита“, божествена пѣсенъ, отъ Хелмира. 1935 г. Стр. 43 Цена 20 лева.

Въ началото поемата е снабдена съ трицѣтна илюстрация, която представлява пътуването на Хелмира заедно съ своята небесна ръководителка до планетитѣ и до самото слънце. Поемата описва това пътуване съ единъ художественъ езикъ, образно. Поемата говори за богатото въображение на авторката. Тя е ценна и по възвишенитѣ идеи, вложени въ нея. Препоръчваме я на читателитѣ си.

Паневритмия. Отъ Асинета. 1935 г. Стр. 14. Цена 8 лева.

На изгрѣва и въ провинцията се играятъ красивитѣ упражнения на паневритмията. Тия упражнения си иматъ специална музика и специаленъ текстъ, който може да се пѣе въ време на игритѣ. За съжаление до сега липсваше печатанъ текстъ на тия пѣсни. Сега съ напечатването имъ се запълва тая празнина. Тая книжка съдържа текста на всички паневритмични пѣсни. Желаетъ широко разпространение на тая книжка, защото това ще допринесе за популяризирането и на паневритмията, която е отъ тѣй голѣмо значение за физическото и духовното повдигане на съвременното общество.

Агни Йога. Издание на печатница „Братство“ — Севлиево. 1935 г. Цена 50 лева. Стр. 352, 16-ини.

За произхода на „Агни Йога“ нѣма да говоримъ. Ценно е това, което може да се извлече изъ нея. На разбранъ езикъ казано, „Агни Йога“ е пътъ, какъ да се живѣе разумно и какъ човѣкъ да използва най-добре своитѣ вътрешни сили. Затова въ „Агни Йога“ сж засегнати известни въпроси на живота и сж освѣтлени отъ негаснещата свѣтлина на духа. Четенето на подобни книги изисква едно пълно освобождение отъ всѣкакво предварително предубеждение. На абонатитѣ и читателитѣ на в. Братство се доставя отъ редакцията на вестника до края на 1935 година за 40 лева.

Редакцията на Библиотека „СВЪТЛА МИСЪЛЪ“ съобщава, че библиотеката ще почне да излиза, след като се запишат достатъчно число абонати, така че да се гарантира излизането на 4—5 броя от библиотеката. За да се даде възможност да се запишат повече абонати, редакцията продължава срока за внасянето на абонамента от 40 лв. годишно до 15 Ноемврий т. г.

Библиотека „СВЪТЛА МИСЪЛЪ“ е начинание напълно независимо от сп. „Житно Зърно“, което продължава да излиза редовно. Библиотека „Свѣтла Мисълъ“ има за целъ да изнесе въ отдѣлни книжки отъ 32 до 40 стр. форматъ голѣма шеснайстина, редица животрептущи въпроси, разгледани въ свѣтлината на новата научна мисълъ на окултното знание и новото учение. За това тя има за целъ и по-широкъ кръгъ читатели въ България, всрѣдъ които трѣбва главно да бжде разпространена отъ всички духовни и окултни срѣди.

Въ своята първа годишнина Библиотека „Свѣтла Мисълъ“ ще за-
сегне следнитѣ проблеми въ отдѣлни книжки: **Наука и Религия; Животъ и Смъртъ; Мисията на Славянството; Мисията на Богомилството; Чърти и насоки на новото време; Съвременната наука за характера; Човѣкъ и характеръ; Хирологията въ свѣтлината на съвременната наука; Паневритмия, Туризмъ и пр въ нова свѣтлина; Агарта потайниятъ градъ.**

Редакцията на библиотека „СВЪТЛА МИСЪЛЪ“ вѣрва, че всички абонати на сп. „Житно Зърно“ ще се отзоватъ радушно на това културно начинание за разпространение идеитѣ на Новото Учение, като се абонираатъ сами и внесатъ навреме абонамента си.

Le Maître parle

L'ESPRIT

Dieu, par essence, est Esprit.

L'Esprit est l'expression du Dieu Vivant.

Il a éternellement existé et existera éternellement.

L'Esprit est le principe de toutes choses.

Il est écrit: „Le Verbe était au commencement, et toutes choses ont été faites par Lui“.

Le Verbe — c'est la première manifestation de l'Amour dans le monde matériel.

Quant à l'Amour, c'est le premier fruit de l'Esprit.

L'Amour est le lever de l'Esprit, comme la Sagesse en est le zénith.

„Le Verbe était au commencement“.

L'Amour est le coeur du Verbe.

La Vérité en est la tête.

Et la tête de la Vérité est l'Esprit de Dieu.

L'Esprit est l'origine de l'origine de toutes choses.

Aussi l'homme doit-il commencer tout d'abord par la Parole.

Et ce qui nous parle parfois, ce n'est pas encore l'Esprit de Dieu, c'est la Parole.

L'homme arrivera ensuite à la Vérité.

Et enfin à l'Esprit de Dieu.

Celui qui ne comprend pas la Parole ne peut pas non plus comprendre la Vérité, et celui qui ne comprend pas la Vérité ne peut comprendre l'Esprit.

Parce que l'Esprit descend dans la Vérité, et la Vérité descend dans la Parole.

Et cette Parole dit:

„L'Esprit est ce qui donne la vie“.

La Vie existe parce que l'Esprit existe. L'Esprit a donné la Vie.

La vraie vie est uniquement celle qui découle de l'Esprit. Car il y a une vie qui ne découle pas de l'Esprit. La vie qui découle de l'Esprit est en parfaite conformité avec la raison. Dans cette vie, rien ne meurt. Et toutes les souffrances, toutes les maladies, toutes les contradictions, toutes les privations en sont complètement exclues.

L'Esprit est le fondement éternel, immortel de cette vie précisément.

Il renferme en Lui toutes les formes primordiales dans lesquelles la vie se manifeste.

Et par „formes primordiales“, on entend les formes qui proviennent directement de l'Esprit.

Chaque forme de l'Esprit est une page écrite du grand livre de la vie. L'Esprit, dans son essence, est un; ses manifestations sont en nombre infini. L'unité et la pluralité sont des attributs de Dieu.

En tant que manifestation, l'Esprit est pluralité, d'un de ses pôles à l'autre.

Et voilà pourquoi je dis:

L'Esprit est Un, les esprits sont en grand nombre.

Les esprits, ce sont des souffles nés du Souffle Unique.

Dans la pluralité de l'Esprit se manifeste son inépuisable diversité.

Et la grandeur de l'Esprit Divin se trouve dans cette diversité. L'Esprit renferme en Lui tous les innombrables trésors des mondes visibles et nous révèle ce qu'est Dieu en Lui-même.

Dieu s'approche de nous en nous envoyant son Esprit, comme le soleil envoie sa lumière.

L'Esprit Divin se lève chaque jour, et chaque jour Il nous donne ses biens, de bon gré, sans que nous les Lui demandions et sans rien nous demander en retour.

Tout ce que nous possédons, c'est à Lui que nous le devons.

Et de tout temps, les hommes ont eu, plus ou moins, conscience de ce fait. Ils ont déterminé de différentes manières cette force pleine de raison qui découle de Dieu et se manifeste dans le monde, et ils l'ont appelée des noms les plus divers: substance primordiale, énergie primitive, lois d'attraction et d'affinité etc.

Mais les lois, c'est l'Esprit qui les crée. Les lois vivantes sont en rapport justement avec cette sublime énergie dans le monde, qui, sortant de de son état primordial, entre dans la voie de l'évolution, dans le processus de la différenciation pour se manifester dans son infinie variété.

Et ce chemin du développement n'est précisément rien d'autre que le mouvement de l'Esprit dans la sage application des lois de la Nature.

Il est un.

Voilà pourquoi je vous dis:

Le chemin où il n'y a pas de sentiers est le chemin de l'Esprit. Suivez ce chemin.

L'Esprit est la plus auguste réalité. Du point de vue du monde physique, il est invisible; mais du point de vue du monde divin, il est aussi objectif que le corps dans le monde physique et que l'âme dans le monde spirituel.

Tout ce qui est grand, élevé, puissant dans le monde est dû à l'Esprit.

L'Esprit a donné les fruits les plus sublimes.

Ces fruits sont:

L'Amour, la Joie, la Paix.

La longanimité, la bonté, la miséricorde.

La foi, la douceur, le renoncement.

Ce sont trois sublimes triangles qui fonctionnent dans les trois mondes: divin, angélique et humain. L'Amour, la Joie, la Paix — c'est le triangle divin. L'Amour est le père; la Joie, la mère; la Paix est leur enfant.

Dans le triangle du monde angélique, la longanimité est le père; la bonté, la mère; la miséricorde, l'enfant.

Acquérez ces qualités, et vous vous trouverez parmi les anges.

Dans le troisième triangle, la foi est le père; la douceur, la mère; le renoncement, l'enfant.

Lorsque vous posséderez ces qualités dans leur sens profond et mystique, vous serez admis dans la société des saints.

Pour que l'homme puisse comprendre ce qu'est l'Esprit, il faut que son âme se réveille.

Parce qu'il n'y a que l'âme qui soit en rapport direct avec l'Esprit.

Sans l'âme, nous n'aurions pas la moindre idée de l'Esprit.

Et l'on pourrait dire que le rapport qui existe entre le grain qui pousse et le soleil, est le même que le rapport de l'âme humaine avec l'Esprit Divin.

L'âme humaine doit éprouver un saint tressaillement en présence de l'Esprit Divin car sa vie et sa croissance dépendent de Lui.

L'âme n'est pas arrivée au terme de son développement; elle passera par des millions de formes encore. Et lorsqu'elle aura achevé son évolution, elle s'unira à l'Esprit, et de ce moment, l'âme et l'esprit n'existeront plus séparément.

Et alors la vie éternelle se manifestera.

L'esprit ne peut vivre qu'avec l'âme. Il ne peut vivre avec notre intellect, vu que nos pensées changent sans cesse.

Retenez ceci: l'essentiel en l'homme, c'est son esprit.

La première manifestation de l'homme est sa manifestation en tant qu'esprit. L'esprit est ce point absolu dans lequel l'homme paraît. L'âme — ce sont les possibilités de l'esprit.

L'esprit de l'homme est éternel. Sans interruption, il descend, se manifeste et remonte. Il existe comme un petit centre, comme un germe dans le cosmos. Lorsque l'Esprit Divin descend dans l'esprit de l'homme, celui-ci se réveille et se manifeste. L'esprit de l'homme descend et remonte ensuite de nouveau vers Dieu.

Dans cet incessant processus de l'involution et de l'évolution, l'esprit humain se meut à la fois dans trois directions.

Tout d'abord, il aspire à la vie;

Ensuite, au savoir.

Et enfin, à la vérité.

C'est l'esprit humain qui apprend tout à l'homme. Il pousse l'âme humaine vers le savoir, vers la liberté. C'est l'âme qui garde tous les trésors de l'esprit humain. Elle porte en elle tout ce que l'esprit humain a acquis de temps immémorial jusqu'aujourd'hui.

L'esprit humain est l'auteur de tout ce que nous avons sur la terre. Toutes les sciences, tous les arts, toutes les religions, toutes les époques et cultures par lesquelles la terre a passé, tout a été créé par l'esprit humain, qui ne s'est cependant pas encore pleinement manifesté. Le corps physique même de l'homme avec tous ses organes, avec toute son organisation a été créé par son esprit.

Et lorsqu'un corps se forme dans le sein d'une mère, l'esprit de l'homme ne reste pas inactif; mais il prend part avec l'esprit de la mère à la formation du corps.

Parce que toutes les énergies, toutes les forces qui fonctionnent dans le cosmos sont à la portée de l'esprit humain. Il opère librement avec la matière: il peut la condenser, la raréfier, la modeler. C'est ainsi que, par exemple, lorsqu'il veut dominer les vibrations de la lumière, il condense la matière autour de lui. La matière met continuellement l'esprit en demeure de créer de nouvelles formes toujours plus perfectionnées.

L'esprit crée les formes, la matière individualise l'esprit.

Et ce que nous appelons la lutte entre la matière, qui par elle-même est sans vie et inerte, et l'esprit, qui est plein de vie, c'est le désir de l'Esprit de la rendre plus plastique et de lui donner la souplesse nécessaire à son oeuvre créatrice.

L'homme cherche dans la vie le bonheur, la culture, le savoir, la richesse.

Mais toutes ces choses ne peuvent lui venir que de l'Esprit.

L'Esprit est l'unique dispensateur de tous ces biens. Il porte en Lui tous les dons, tous les talents. C'est en Lui que se trouvent l'intelligence, le génie.

L'Esprit, par sa venue, fait naître tout ce qui est grand.

Lorsque vient l'Esprit, Il donne une impulsion à tout ce qui s'est amassé dans l'homme pendant des millions d'années. Et ce qui dormait au fond de l'être humain se réveille et se met en travail.

Dès que vient l'esprit, l'homme sent comme une expansion de tout son être, son horizon s'éclaircit, les contradictions disparaissent, il voit clairement.

Pour que l'Amour Divin puisse se manifester en l'homme, il faut absolument que l'Esprit soit en lui.

Mais l'Esprit est excessivement délicat. Il est très sensible aux faiblesses des hommes et Il a la propriété distinctive de n'entrer qu'en ceux qui sont dans la voie. Il ne frappe pas fort. Il frappera très doucement à la porte de votre coeur et si vous lui ouvrez, Il changera immédiatement, et de fond en comble, toute votre vie, et Il vous dira comment vous devez vivre, ce que vous devez faire et que vous devez tout faire consciemment.

L'Esprit Divin ne vient travailler en nous que lorsque notre coeur et notre intellect agissent en toute droiture.

Il agit d'abord par intuition, mais dès que nous arrivons à un état plus avancé, Il parle haut, clairement et de manière concise. Les manifestations deviennent de plus en plus claires et concrètes.

Et quand l'Esprit pénètre dans l'homme, Il se manifeste infailliblement. Il n'y a pas de force au monde qui puisse l'en empêcher.

Mais sans la pureté, l'esprit de l'homme ne peut se montrer dans toute sa force. Sans pureté, l'homme ne peut garder le trésor qu'il a gagné dans sa jeunesse.

Ecoute ton esprit ! Et rappelle-toi qu'il est l'auguste auteur de tout ce qui est sur la terre. La science devant laquelle les gens sont parfois en adoration, est une création de l'esprit humain. Mais l'esprit humain lui-même est au dessus de toutes les sciences.

Ne te prosterne donc pas devant les créations de l'esprit humain; ne te prosterne pas devant ce que tu as créé.

Honore ton esprit comme le sublime créateur, comme le grand interprète et l'exécuteur de la volonté de Dieu.

Parce que l'esprit humain accomplit toujours la volonté de Dieu. Il fait ce qu'il a appris de Dieu.

Voulez-vous suivre le chemin de la Vérité? Donnez pleine liberté à l'Esprit de Dieu en vous; laissez-vous guider, diriger par Lui. Et qu'il soit au dedans ou au dehors, l'esprit suit et observe tout ce que vous faites.

En ce moment, l'Esprit mène l'humanité par de nouvelles voies. Tout

le système solaire est entré dans une nouvelle région de l'Esprit. Plus tard, les savants prouveront que la terre est aussi entrée dans une nouvelle relation avec le soleil. Nous entrons en contact avec une matière vierge, et ceux qui sont prêts recevront l'élixir de vie qu'elle renferme et ressusciteront. Les autres attendront jusqu'à ce qu'ils puissent être emportés par une nouvelle vague de vie.

Prépare-toi à la venue de l'Esprit.

Et n'oublie pas que lorsque vient l'Esprit, la porte de ton cœur s'ouvre.

Quand l'Esprit entre, la porte de ton cœur se ferme.

N'ouvre pas la porte avant que l'Esprit ne soit venu.

Ne ferme pas la porte avant que l'Esprit ne soit entré.

Travaille là où travaille l'Esprit.

Молимъ всички настоятели и абонати на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“, да се отчетатъ веднага и да внесатъ абонамента за IX годишнина на списанието, тъй като ние сме вече предъ края на текущата годишнина.

Съ своето редовно отчитане и заплащане на абонамента си всѣки нашъ абонатъ съдействува за разпространяване на собственитѣ си идеи и убеждения.

Сумитѣ пращайте чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597, като всѣка сума бжде придружена съ писмо до сп. „Житно Зърно“ — пощ. кут. 270 — София.

Редакцията доставя книгата
„Лѣкуване чрезъ Цвѣтнитѣ лъчи“
отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ срѣщу 20 лева.

Открива се подписка за записване абонати за ДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Открита е подписка за записване абонати за Х-ДЕСЕТА годишнина на сп. ЖИТНО ЗЪРНО, която почва презъ Януарий 1936 год. И презъ идващата десета годишнина, списанието ще даде на своите абонати една подходяща премия изъ областта на окултната литература.

Абонаментътъ остава и за Х-та годишнина пакъ същия — минималния за този родъ списания — 80 лв.

Редакционниятъ комитетъ на сп. „Житно Зърно“ ще направи всичко възможно и презъ десетата годишнина за още по-голямото подобрене на списанието. Това ще може да се постигне по-добре, при навременното и редовно заплащане на абонамента отъ страна на нашите абонати.

Върно на своя пътъ „Житно Зърно“ ще работи и за напредъ върху духовното издигане на човѣчеството. Само **духовната култура е въ състояние да донесе истински блага и да издигне всеки народъ и всеки човѣкъ.**

Ние върваме, че и за напредъ „Житно Зърно“ ще бжде прието така радушно, както досега. Върваме, че нашите абонати ще работятъ много по-усърдно за разпространението му, отколкото досега.

Нека „Житно Зърно“ стане насъщна нужда за всеки домъ!

Всичко се праща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“

Пощ. кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощ. чекова сметка № 1597

Всяка изпратена сума трѣбва да бжде придружена съ писмо.

Частни лица нѣматъ нищо общо съ списанието.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“

Boîte postale № 270

S O F I A (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 25 Frs. Frs.
